

RECAPITULARE, CONCLUZII ȘI APLICAȚII FINALE

1. Cartea Fapte și viața mea
2. Cartea Fapte și viața Bisericii Neemia
3. Principii despre misiune
4. Apologetică

1. Cartea Fapte și viața mea

Este important ca fiecare din noi să-și pună această întrebare, acum la finalul studiului. Ce ți-a vorbit Domnul ție, în mod personal prin această carte? Recitește cartea, notează pe o hârtie adevărurile care te-au atins cel mai mult și ia deciziile practice prin care aceste adevăruri să fie întrupate în viața ta de zi cu zi. Dar până atunci, îți voi spune eu ce mi-a vorbit Domnul prin cartea Fapte.

Domnul mi-a vorbit într-un mod minunat în fiecare capitol, așa că, într-un fel, ar trebui să rescriu toate notițele de până acum pentru a răspunde la această întrebare. Cu toate acestea, sunt câteva adevăruri care au avut un mai mare grad de noutate și un mai mare impact asupra vieții mele. Voi încerca să le așez în ordinea importanței lor.

A) Călăuzirea specifică a Duhului Sfânt

Cred că acest adevăr a fost cel mai important adevăr din Fapte pentru viața mea. Domnul, prin cartea Fapte, mi-a recâștigat încrederea în călăuzirea Sa specifică. În trecutul meu „m-am ars” de multe ori pentru că mi-am construit o teologie pe baza experienței și neglijând Scriptura. Apoi, au fost momente în care cel rău s-a transformat într-un înger de lumină și a încercat prin tot felul de experiențe să mă călăuzească spre alegeri greșite și, de câteva ori a și reușit. Acest lucru a avut un efect benefic: m-am alipit cu toată inima de Scripturi și am început să mă smeresc din ce în ce mai mult înaintea glasului Domnului din Cuvânt. Dar a fost și un efect mai puțin benefic: diminuarea rolului experienței în călăuzire. Nu a fost o negare a acestui rol, dar i s-a diminuat importanța în mintea mea.

Pentru că de fiecare dată în urma unor experiențe cu rol călăuzitor apărea întrebarea: „De unde știu că nu este Satan care s-a arătat într-un înger de lumină?” Și am ajuns în Fapte 10 și 11. A fost un șoc pentru mine să văd cât de repede își schimbă Petru teologia, doar pe baza experienței. Cu toate acestea, lumină am primit cu adevărat de-abia în capitolul 16 când am rămas uimit de siguranța lui Pavel în ce privește călăuzirea Domnului printr-o vedenie. El a avut certitudinea că Domnul i-a vorbit. Și apoi, am înțeles că există un cadru de protecție (de ex., Petru era în timpul rugăciunii în cap. 10), care îți poate oferi certitudinea că Domnul ți-a vorbit.

A fost o revelație și a produs schimbări importante în viața mea. Sunt decizii specifice pe care trebuie să le luăm și studiul Scripturii nu este îndeajuns pentru a înțelege voia lui Dumnezeu cu privire la viața noastră. De aceea, respectând acel cadru de protecție este foarte important să învățăm să ascultăm glasul Domnului care ne vorbește prin experiențele vieții noastre. Astfel, dacă până acum urechea mea era foarte sensibilă la glasul Domnului prin Scripturi, acum ea devine din ce în ce mai sensibilă la glasul Domnului prin experiență.

Și, mai mult decât atât, urechea mea începe să deosebească din ce în ce mai bine acest glas și să capete certitudine că este într-adevăr glasul Domnului.

Pentru a atinge eficiența maximă în lucrare, este esențial să deosebim călăuzirea specifică a Duhului Sfânt. Pentru mine cred că a fost cea mai mare provocare a cărții Faptelor Apostolilor.

B) Importanța proclamării Evangheliei lui Isus

Cred că al doilea lucru pe care l-a făcut cartea Fapte a fost să-mi consolideze încrederea în puterea proclamării Evangheliei și să mă ajute să redescopăr importanța verbalizării mesajului creștin în cadrul mărturiei creștine. A fost o perioadă în viața mea în care am suprasolicitat rolul proclamării și am diminuat importanța întrupării. Apoi, am descoperit importanța întrupării și am avut tendința să diminuez rolul proclamării. Cartea Fapte mi-a vorbit din nou despre importanța proclamării mesajului creștin și a însemnat o provocare să mă rog și să mă frământ mai mult pentru deschiderea de porți pentru Cuvânt. A fost o provocare să nu obosesc în a arunca Sămânța, chiar dacă rodul întârzie să apară. Aceasta înseamnă să mă rog fierbinte în fiecare zi ca Domnul să îmi deschidă porți pentru Cuvânt.

C) Flexibilitate la schimbare

Acest adevăr se leagă de călăuzirea specifică și de exemplul disponibilității la schimbare a lui Petru, dar și-a avut obârșia în capitolul 7. Mi s-a consolidat convingerea că relaționarea cu un Dumnezeu infinit presupune mereu noi provocări și, deci noi schimbări. Niciodată nu voi atinge starea perfectă, poziția perfectă. Schimbarea va fi necesară mereu. Este deci esențial să nu mă împietresc în faza prezentă a revelației (din viața mea) și să nu fiu rigid la următoarele faze ale revelației divine.

D) Creștinul este un om al epocii sale

Cui nu i-a vorbit Domnul într-un mod deosebit prin capitolul 27? Acesta mi-a întărit decizia de a mă implica în mod echilibrat în slujirea din Biserică pentru a avea timp suficient să investesc în profesie și creșterea relevanței față de lumea secolului XXI. Mă gândesc la profilul lui Pavel și la faptul că un creștin trebuie să fie o personalitate completă, un om complet și echilibrat. De aceea, mă gândesc să investesc constant și echilibrat în următoarele domenii:

- E) slujirea în Biserică: focalizare și creștere permanentă în har
- F) profesie: perfecționare continuă și provocarea de a găsi soluții pentru un domeniu bolnav al societății noastre (ce se întâmplă cu copiii orfani sau abandonați din casele de copii), de a propune proiecte noi în acest domeniu
- G) cultură: să fiu deschis și la alte domenii și să nu mă închidez în domeniul profesional. Care ar fi aceste domenii culturale? Filosofie, istorie, teatru,

muzică clasică, pictură, etc. Să investesc constant timp pentru cunoașterea acestor domenii

- H) sănătatea și armonia trupului: să practic sport săptămânal și să am în vedere și alimentația, etc.
- I) cunoașterea lumii contemporane: să fiu la curent cu evenimentele de natură economică, politică, etc., din țară și străinătate
- J) implicarea în lucrurile practice: să-mi rezerv timp pentru a face lucruri practice, cu mâinile mele, pentru a învăța noi lucruri practice. Întrebat la o vârstă înaintată, ce ar schimba dacă ar lua viața de la capăt, John Stott a răspuns: „Aș studia mai mult Scriptura și aș lucra mai mult cu mâinile mele.”
- K) relații: un timp important trebuie investit în relații, atât cu cei din lumină, cât și cu cei din întuneric

Și, probabil mai sunt și alte domenii în care un creștin relevant și echilibrat ar trebui să investească timp și energie. Acestea sunt principalele domenii. Dumnezeu să ne dea înțelepciune la toți pentru a ne administra timpul astfel încât să atingem echilibrul pe care-l vrea Domnul și să ne construim o personalitate completă și armonioasă.

E) Redescoperirea harului lui Dumnezeu

Capitolele 13 și 14 au adus o mare cercetare în viața mea: cât de mult conștientizez că nu merit nimic și că totul este prin har din pricina dragostei infinite și necondiționate a Creatorului? Uneori este mai ușor să recunoști harul lui Dumnezeu în viața ta, alteori este mai greu. De exemplu, atunci când faci niște greșeli mari și totuși Domnul te iartă și te desfată cu darurile Sale, ești în mod natural copleșit de ele. Însă, atunci când trăiești o bună perioadă de timp în ascultare, când greșeala este o excepție și viața ta este o viață de biruință asupra păcatului, când rămânerea în ascultare înseamnă acceptarea unei mari suferințe, și când tu primești drept răsplătă noi încercări mai mari și noi suferințe, atunci e mai greu să te simți copleșit de harul lui Dumnezeu, ci mai degrabă înclini să te vezi ca unul care faci mari sacrificii pentru Dumnezeu și, deci, e normal să beneficiezi de binecuvântările Lui. Cu toate acestea, în capitolele 13 și 14 descoperim că Pavel, deși trece prin mari încercări și prigoniri, este copleșit de harul lui Dumnezeu și Îl vestește cu pasiunea celui care se bucură din plin de El.

Într-adevăr, dacă putem trăi în ascultare în prezent, aceasta se datorează în primul rând faptului că Domnul ne-a iertat toate păcatele din trecutul nostru. Și această iertare a fost doar prin har. Apoi, trăirea în ascultare este și ea un dar nemeritat, prin prezența Duhului Sfânt în noi. Meritam să rămânem robi păcatului pe care l-am iubit și de care ne-am alipit cu încăpățănare, dar harul lui Dumnezeu nu doar ne iartă vechile păcate, dar ne și împuternicește să trăim o viață de biruință împotriva păcatului.

Și nu în ultimul rând, suferința pentru Hristos este o onoare și un har. În viață, fie că ești credincios, fie că nu ești, tot te vei confrunta cu mari suferințe. Însă, pentru creștin, nici o suferință nu este fără sens, ci, dacă are credință, orice suferință devine o suferință pentru Hristos. El nu numai că este învrednicit să sufere pentru Cel ce a murit pentru el, dar se și îmbogățește astfel pentru veșnicie cu nestemate din chipul lui Hristos. Dumnezeu nu rămâne niciodată dator... Poate în mijlocul cuptorului de foc este mai greu să vezi harul lui Dumnezeu... Dar cu siguranță, după ce vei ieși de acolo, vei fi copleșit de El. Tot timpul se întâmplă la fel: noi renunțăm la

gunoaie și Dumnezeu ne dăruiește comori. Putem să mai pretindem ceva sau să-L îndatorăm pe Dumnezeu pentru faptul că am renunțat la multe gunoaie?

Redescoperirea permanentă a harului lui Dumnezeu este o condiție importantă pentru a putea vesti cu pasiune Evanghelia. Redescoperirea harului înseamnă de fapt redescoperirea dragostei lui Dumnezeu pentru tine. Or, tocmai acest lucru ne motivează să vestim cu pasiune îndurarea cea minunată a Domnului. Cui i s-a iertat mult, iubește mult. Și cine iubește mult, vestește mult dragostea Celui ce l-a iertat!

F) Un prezbiter este în primul rând un propovăduitor al Cuvântului

Atât capitolul 6a, cât și capitolul 20 mi-au readus aminte de faptul că un prezbiter este în primul rând un om al Cuvântului și un propovăduitor al Cuvântului. A fost o provocare pentru mine în ce privește focalizarea asupra slujbei de învățător. În același timp, este o chemare de a veghea la modul în care se hrănește Biserica și de a descoperi cel mai eficient mod de hrănire a sa din Cuvânt. Cuvântul trebuie să ocupe un loc central în viața creștinului și în viața Bisericii. Împlinirea celorlalte funcții (evangelizare, rugăciune, slujire, etc.) nu trebuie să ducă la neglijarea acestui aspect: creșterea Bisericii în cunoașterea Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu, Cuvânt care ne poate întări sufletește și ne poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.

Ție, ce ți-a vorbit Domnul prin cartea Fapte?

2. Cartea Fapte și Biserica Neemia

După ce terminăm de studiat o carte este bine să adunăm adevărurile prin care Domnul ne-a vorbit în mod individual și să luăm acele decizii practice prin care să le integrăm în viața noastră de zi cu zi. Dar este la fel de important să adunăm acele adevăruri prin care Domnul S-a adresat comunității în care trăim și să descoperim acele decizii practice prin intermediul cărora aceste adevăruri pot fi întrupate de Biserică. Să ne aducem aminte de scrisorile din Apocalipsa. Sunt mesaje specifice ale lui Hristos către Bisericile Sale. Oare Hristos ce ar scrie acum Bisericii Neemia? Oare ce a vrut să ne spună prin cartea Fapte? Oare care sunt schimbările pe care este bine să le facem? Oare care este direcția specifică pe care trebuie să o îmbrățișăm acum?

A) Până la marginile pământului

Cartea Fapte ne-a provocat să ne gândim mai mult la responsabilitatea noastră ca Biserică locală să participăm la ducerea Evangheliei până la marginile pământului. Și cred că am început să ne rugăm mai mult pentru acest domeniu și să ne deschidem călăuzirii Duhului în această direcție. Cred că este normal ca fiecare Biserică locală să trimită un număr de misionari spre locurile în care Evanghelia nu a ajuns. Într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat și Biserica

Neemia va face acest lucru. Și este bine să fim deschiși chemării lui Dumnezeu. În același timp, tot din Fapte am descoperit că misionariatul reprezintă o activitate dificilă și complexă și că totul trebuie făcut sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ne aducem aminte de principiile din capitolele 13a și 16a: nu ORICINE, nu ORICÂND și nu ORIUNDE! Biserica Antiohia nu a trimis din primul an de viață misionari: nu, Biserica din Antiohia, după ce s-a născut, s-a dezvoltat o anumită perioadă de timp, după care a trimis, sub călăuzirea specială a Duhului, doi misionari: Pavel și Barnaba. Trebuie să avem grijă să nu fim purtați de un entuziasm orb și copilăresc. Trebuie să fim foarte atenți la călăuzirea specifică a Duhului Sfânt. Duhul cheamă la misiune anumiți oameni, în anumite locuri, în anumite vremuri!

Ne uităm la maturitatea misionarilor din Fapte și la provocările cu care ei se întâlnesc în misiune și înțelegem că prima condiție privește maturitatea celui ce pleacă în misiune. Este oare înțelept să trimitem prunci spirituali la astfel de „cruciade” dificile? Să ne aducem aminte de strategia de misionar a lui Pavel: mergea într-o cetate, vestea Evanghelia, planta o Biserică, o creștea o perioadă și apoi pleca în altă cetate. Atunci când am comentat capitolul 1, ne-am întrebat: ce înseamnă ducerea Evangheliei până la marginile pământului? Din strategia lui Pavel putem întrezări faptul că aceasta înseamnă expunerea în mod simultan a întregii umanități la mărturia creștină. Pavel nu-i trimitea pe cei nou născuți în altă cetate în care Evanghelia nu ajunsese, ci-i îndemna să rămână în acea cetate și să dezvolte mărturia creștină pentru generația prezentă, dar și pentru cele viitoare. Prima responsabilitate a Bisericii locale este să păstreze și să dezvolte mărturia creștină în Ierusalimul ei. Neglijarea acestei responsabilități de dragul ducerii Evangheliei până la marginile pământului nu este un lucru după voia lui Dumnezeu.

Deci, o strategie eficientă a unui misionar este cea a lui Pavel, de a planta și a crește noi Biserici în locurile în care Evanghelia nu a ajuns. Misionarul autentic trebuie să fie deci nu doar o persoană entuziastă care să vestească oamenilor Vestea Bună, dar trebuie să aibă și înțelepciunea și maturitatea pentru a planta și crește o Biserică. Oare oricine poate pleca în misiune?

Cred că Biserica Neemia este o Biserică tânără și neîncercată. Cred că avem nevoie mai întâi de creștere spirituală, pentru ca ceva mai târziu să putem trimite și noi misionari. Însă, ce putem face acum este să ne rugăm pentru misiune, să fim deschiși și să ne dorim ca Domnul să trimită dintre noi misionari.

Ar trebui ca nu doar cei de la Rugul Aprins (o lucrare focalizată pe rugăciune din Biserica Neemia) să se roage pentru zonele neatinse de Evanghelie, ci fiecare mădular al Trupului Neemia. Și chiar dacă nu vom pleca toți, cred că este bine ca toți să fim disponibili și să ne întrebăm: „Oare Domnul mă va chema ca misionar?” De regulă, putem auzi chemarea Lui dacă în noi este o anumită deschidere și frământare.

Plantarea de noi Biserici în alte locuri este strategia misionară eficientă a lui Pavel. Plantarea Bisericii din Holboca este în spiritul strategiei lui Pavel. Dacă vor fi oameni care nu locuiesc în Iași și se întorc la Domnul în Biserica noastră, atunci trebuie să avem în vedere plantarea de noi Biserici în locurile de unde aceștia vin. Și, în mod cert, acest lucru se face în timp și în funcție de creșterea spirituală a „băștinașilor”.

Iar dacă va fi să trimitem misionari în țări îndepărtate, este înțelept ca aceștia să fie călăuziți de strategia de misiune paulinică de a planta și crește noi Biserici în cât mai multe locuri.

Pentru ca aceste adevăruri să nu fie uitate și să nu rămână doar la nivelul vorbelor, pentru ca aceste adevăruri să fie integrate în viața Bisericii Neemia, este nevoie de soluții practice, de decizii practice, de anumite inițiative. Spuneam că trebuie ca toți membrii Bisericii să se roage regulat pentru locurile în care nu a ajuns Evanghelia.

Cum am putea facilita în mod practic și eficient împlinirea acestui obiectiv? Soluția practică ce îmi vine în minte este următoarea: să se formeze un grup de oameni din Biserică, atrași natural de acest domeniu, care să se informeze și să se roage regulat cu privire la misiune și care să informeze Biserica și să o motiveze să se gândească și să se roage pentru marginile pământului.

În parte, acest lucru îl face deja Rugul Aprins. Dar Rugul Aprins împlinește în primul rând prima parte a sugestiei mele. Pentru a motiva și întreaga Biserică, iată ce ar putea face Rugul Aprins sau alt grup ori un departament al Rugului Aprins:

- ✓ ar putea scoate o foaie lunar (1-2 pg.) care să cuprindă vești despre marginile pământului și gânduri de motivare la rugăciune și misiune. Această foaie ar putea fi oferită lunar întregii Biserici. O colaborare cu Grăuntele (cei ce se ocupă de revista Bisericii Neemia) nu ar strica
- ✓ ar putea aminti prezbiterilor să țină mereu măcar trei predici pe an dedicate acestui subiect
- ✓ etc.

Nu știu exact cum este mai bine: să fie doar un departament în cadrul Rugului Aprins, sau să fie un nou tip de lucrare în colaborare cu Rugul Aprins și Grăuntele. Cert este că, fără o asemenea inițiativă, această provocare a Faptelor va rămâne doar în inima unora, dar nu și în viața întregii Biserici. Și cred că aici este înțelepciunea unei Biserici care studiază Cuvântul: să nu rămână doar la nivelul general, abstract, teologic, ci să ia acele inițiative practice prin care adevărurile descoperite să fie integrate în viața comunității.

B) Din Ierusalim spre Samaria

Acest al doilea adevăr se adresează mai ales etapei de dezvoltare a Bisericii Neemia. El vizează provocarea de a penetra întreg orașul Iași cu Evanghelia lui Isus Hristos. Porunca Mântuitorului din Marcu 16 este: „Vestiți Evanghelia la orice făptură!” Domnul vrea ca toți locuitorii Iașilor să audă Vestea Bună și să fie expuși mărturiei creștine. Până să studiem cartea Fapte, am pus în Biserică un accent deosebit pe evanghelizarea prin relații. Fii preot acolo unde te-a așezat Dumnezeu, fii nu doar un predicator, ci și un bun prieten. Într-adevăr, acesta este primul pas fundamental: dacă nu ești lumină în Ierusalim, oare ce ai de oferit Samariei? Însă, prin evanghelizarea prin relații, nu acoperim decât un procent foarte mic din populația orașului. Ce facem pentru celelalte suflete care nu fac parte din Ierusalimul nostru, reprezentat de familie, vecini, colegi de școală și facultate?

Sunt doi pași importanți. Un prim pas este acela de a fi disponibili, asemenea lui Filip, ca Domnul să ne trimită în „locuri pustii” pentru a ne intersecta cu căutătorii de Dumnezeu. În toate contextele prin care ne trece Domnul (spital, călătorii, etc.) trebuie să ne frământăm cum să-L mărturisim pe Domnul. Trebuie să avem curajul să inițiem un dialog și să-l ducem mai departe cu dragoste și înțelepciune sub călăuzirea Duhului Sfânt. Dar nici prin acest pas nu vom acoperi un procent substanțial din populația orașului.

De aceea, mai este și un al treilea pas: organizarea de către Biserică a unor evenimente evanghelistice, evenimente prin intermediul cărora oameni, care nu fac parte din sfera imediată a relațiilor noastre, să poată auzi și ei mesajul curat și neconfesional al Evangheliei lui Isus Hristos. Spectacolul de Paști este un bun exemplu în acest sens.

Într-adevăr, odată cu studierea cărții Fapte, Duhul ne-a călăuzit spre organizarea unor astfel de evenimente. Acestea trebuie organizate cu mare înțelepciune deoarece trăim într-un

context pseudo-creștin plin de prejudecăți religioase. Provocarea este să vestim cu dragoste o Evanghelie curată într-un limbaj relevant și neconfesional. Spectacolul de Paști a fost o reușită în acest sens. Ba mai mult, Domnul ne-a arătat că este de partea noastră și ne îmbogățește cu valori incredibile cu care nu ne-ar fi rușine să ne prezentăm pe cele mai strălucite scene ale acestei lumi.

Ce decizie practică trebuie să luăm pentru a păstra această direcție în viața Bisericii? Cred că trebuie să avem bunul obicei ca la începutul fiecărui an universitar să ne facem un calendar al evenimentelor Bisericii pe anul care urmează. Atunci când facem acest calendar al evenimentelor evanghelistice trebuie să avem în vedere următoarele:

- ✓ resursele și energiile Bisericii sunt limitate
- ✓ nu este înțelept să supraaglomerăm viața Bisericii cu astfel de evenimente și să se neglijeze astfel împlinirea celorlalte funcții și responsabilități
- ✓ care sunt momentele și contextele cele mai strategice pentru astfel de evenimente?

Oricum în fiecare an vor fi nunți, botezuri, și poate și înmormântări. Este un prilej să intrăm în contact cu noi oameni. Trebuie să avem înțelepciunea de a vesti Evanghelia în aceste contexte fără însă a sfida specificul lor și de a le folosi doar ca pretexte evanghelistice. Probabil și tabăra sportivă va aparține tradiției Bisericii.

Alături de acestea, mi se pare strategic să organizăm în fiecare an un spectacol de Paști și unul de Crăciun. Sunt perioade ale anului în care nimănui nu i se pare ciudat abordarea unor subiecte religioase. Activarea prejucăților față de religie este profund diminuată. Și am putea adăuga și un concert creștin într-un loc „neutru” și de bună calitate. În faza în care suntem cu Biserica noastră, aceste trei evenimente cred că sunt suficiente.

Oricum studenții în colaborare cu O.S.C.E.R.-ul vor mai participa semestrial în organizarea unor conferințe în cadrul Universității. Putem să mai adăugăm și Revelionul și Bobociada, care nu urmăresc proclamarea mesajului Evangheliei, cât expunerea celor din întuneric în fața unei manifestări creștine a bucuriei creative, decente și relevante din punct de vedere cultural.

Cred că este necesar ca echipa celor ce se ocupă de organizarea de evenimente să se mărească și să includă în aria lor de activitate și nunțile și spectacolele de Paști și Crăciun. În același timp, trebuie să ne folosim cu mare înțelepciune de o resursă imensă a Bisericii: numărul mare de studenți. Studenții au de obicei mai mult timp și doar prin voluntariatul lor, astfel de evenimente pot fi organizate cu succes. Însă există pericolul ca mereu aceiași studenți să fie voluntari. Ținând cont de numărul mare de studenți, cred că este bine ca cei ce vor organiza aceste evenimente să-și creeze un sistem prin intermediul căruia să se implice pe rând toți studenții.

Și cred că este important să amintim în acest context de grupul de evanghelizare pe care îl formează Marius Marfă. Acest grup are un rol deosebit. El ar putea să se implice în organizarea unora din evenimentele amintite mai sus și, în același timp, ar putea gândi proiecte noi, creative (cineforum, club de dezbateri, etc.). Este înțelept ca aceste proiecte să se armonizeze cu viața Bisericii și să nu solicite un voluntariat exagerat din partea Trupului deja implicat în multe activități. Într-adevăr, conducerea unei Biserici este o mare responsabilitate și înseamnă soluționarea unei ecuații complexe: energiile și resursele Bisericii sunt limitate. Cum trebuie ele direcționate pentru a se atinge eficiența maximă? Cum trebuie ele direcționate pentru a se împlini în mod echilibrat toate funcțiile de bază ale Bisericii? Cum trebuie ele direcționate pentru a se

împlini nevoile Bisericii specifice fazei de dezvoltare prezente? Și cum trebuie împlinite aceste noi nevoi fără să se neglijeze împlinirea nevoilor de bază și a celor specifice fazelor precedente de dezvoltare? Aici este înțelepciunea. Cine este înțelept să rezolve această ecuație.

C) Creștinul este un om al epocii sale

Prin Fapte 27-28, Domnul ne-a provocat să penetrăm societatea prin implicarea în soluționarea problemelor cetății. Creștinul trebuie să dea dovadă de excelență în tot ceea ce face și să aibă curajul să ia inițiativa pentru rezolvarea problemelor din jur. Este vorba de mărturia vieții creștinului, mărturie care pregătește vestirea Cuvântului, deschide porți pentru Cuvânt, dă credibilitate mesajului vestit.

Sunt două modalități principale prin care putem penetra societatea cu valorile creștine. Prima are în vedere mărturia fiecăruia dintre noi la locul de muncă, unde te-a așezat Dumnezeu. Dumnezeu poate și vrea să ne facă pe fiecare dintre noi un (mic) Iosif sau Daniel la locul de muncă. Iosif a început ca rob la casa lui Potifar. Dar a făcut cu pricepere și înțelepciune tot ce i s-a dat să facă și a avut curajul să ia inițiativa. Dumnezeu l-a înălțat încetul cu încetul și după o anumită perioadă de timp, Potifar l-a așezat ca administrator principal al întregii lui case.

Domnul cunoaște cel mai bine legile naturale, cauza problemelor sociale și ne poate descoperi cele mai bune soluții. El vrea să ne înalțe la locul de muncă pentru slava Numelui Său. Întrebarea este dacă noi ne facem partea cu credincioșie, și apoi, dacă suntem pregătiți pentru o asemenea înălțare... Dar vom mai reveni la acest subiect.

A doua modalitate constă în dezvoltarea lucrărilor de slujire din interiorul Bisericii și penetrarea societății prin aceste lucrări. Într-adevăr, lucrările de slujire din interiorul Bisericii trebuie să se dezvolte și să aibă un impact social. Cum se poate așa ceva?

De exemplu, Grăuntele poate să dezvolte în timp un ziar creștin, dar care să se adreseze deopotrivă celui credincios și celui necredincios: un ziar de o foarte bună calitate, cu informații precise și exacte, credincios adevărului, care să promoveze valorile creștine și care să interpreteze evenimentele cetății prin ochii înțelepciunii creștine. În cele din urmă, sufletul omului este însetat după decență, adevăr și valoare. Un astfel de ziar s-ar adresa unor nevoi adânci ale ieșeanului, nevoi estompate de dezlănțuirea instinctelor primare și setea după bani, violență, scandal, denigrare și senzațional.

Shekinah ar putea dezvolta și ea o lucrare măreață: o muzică de foarte bună calitate și versuri decente și profunde. Omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În adâncul lui zac nevoi adânci puse de Dumnezeu care rezonază în fața acestor valori. Societatea pervertește valorile revelate de Domnul în creație. Responsabilitatea Bisericii este aceea de a redescoperi aceste valori și de a le duce publicului adormit și împietrit într-o formă accesibilă și relevantă. Aceste valori vor trezi nevoile adânci ale sufletului și resorturile paralizate ale conștiinței. Și muzica este un domeniu strategic pentru a penetra societatea. Cel puțin în rândul tinerilor este, cred, elementul cel mai strategic din punct de vedere evanghelic. Oh, ce ar putea face Biserica Sa pe pământ!

În Biserică s-ar putea dezvolta lucrarea artiștilor care în timp să penetreze lumea artiștilor (pictura, teatrul, sculptura, întreg domeniul artelor și culturii). Domnul este Izvorul înțelepciunii și El ne poate inspira într-un mod cu totul minunat în ce privește toate domeniile culturale. El este Marele Artist, El este Compozitorul desăvârșit, Sculptorul cel mai bun, Regizorul fără egal, Poetul genial și Scriitorul ce nu poate fi întrecut. Pictura, muzica, literatura...vin din El, nu din lume. Lumea de regulă pervertește aceste domenii cu mândria ei și prostul ei gust. Dar Biserica

este scena unde Izvorul desăvârșit al culturii își poate învedera cu putere slava-I creatoare! Oh, ce ar putea face Biserica Sa pe pământ!

Lucrarea Bunului Samaritean și a Recabiților și tot grupul de medici, asistenți sociali, psihologi ar putea dezvolta o lucrare minunată în domeniul foarte complicate ale societății și în care fundațiile laice nu au rezultate strălucite: alcoolism, dependență de droguri, ajutorarea persoanelor defavorizate, trafic de ființe umane, divorț, avorturi, etc. Oh, ce ar putea face Biserica Lui pe pământ!

Ariel ar putea dezvolta o lucrare amplă de baby-sitting și de implicare în educarea copiilor, oamenii de afaceri ar putea penetra lumea afacerilor prin afaceri de succes fără compromis, alții dintre noi ar putea penetra domeniul serviciilor...ca să nu mai vorbim de realizarea unui post de radio creștin, dar care să se adreseze publicului larg! Oh, ce ar putea face Biserica Sa pe pământ! Oare suntem conștienți de valorile și resursele pe care le avem? Oare credem și știm ce înseamnă ca Însuși Creatorul să fie de partea noastră și să vrea să se manifeste prin noi?

Să visăm cum cei ce organizează revelioanele și nunțile vor fi curtați de numeroase persoane care vor un revelion sau o nuntă de neuitat, să visăm cum cei care organizează spectacole de Paști și Crăciun vor vor fi curtați de cele mai renumite posturi de televiziune. Să visăm cum efectiv fiecare lucrare din Biserică are un impact social cu totul deosebit!

Cele două modalități de penetrare a societății (mărturia la locul de muncă și dezvoltarea lucrărilor de slujire din Biserică) ridică problema administrării cu eficiență a timpului. Domnul ne-a dăruit ambele responsabilități: un loc de slujire în Trupul lui Hristos și un loc de muncă în Babilonul lumii acesteia. Trebuie să atingem un echilibru. Nu trebuie să trăim un conflict de rol, ci să ascultăm șoapta Duhului care ne va învăța cât să investim într-o parte, și cât în cealaltă parte. Când natura profesiei este asemănătoare sau coincide cu natura lucrării din Biserică (pictor – grupul Artiștilor, muzician – Shekinah, etc.), lucrurile sunt mult mai simple și avem de-a face cu un caz foarte fericit. Mai greu este când cele două domenii nu prea au legătură între ele. Ba mai mult, dacă este și un serviciu solicitant ce mereu cere autoperfecționare, situația este și mai complicată.

În Biserică, lucrările de slujire există prin voluntariatul unor persoane care au serviciu și care sunt responsabilizați de Domnul să atingă excelența la locul de muncă. Pentru a avea un impact social, lucrarea din Biserică trebuie să atingă și ea excelența. Și este greu să atingi excelența în două domenii ce nu prea au legătură unul cu altul.

Cred că prioritate are locul de muncă. Să atingem acolo excelența, dar în același timp să ne continuăm cu credincioșie și entuziasm voluntariatul din Biserică.

Și cred că o lucrare de slujire din Biserică va putea atinge excelența și va putea avea un impact social real doar atunci când va fi susținută de o echipă (fie ea mai mică sau mai mare) de oameni angajați full-time în lucrare și care să-și dedice tot timpul dezvoltării respectivului atelier de slujire din Biserică. De aceea, pe termen lung întrevăd necesitatea ca Biserica să fie slujită de mai mulți lucrători susținuți de Biserică. În măsura în care Biserica va crește numeric, numărul celor implicați full-time în lucrarea Bisericii va trebui să crească și el. Pe de o parte, va trebui să fie mai mulți prezbiteri full-time în lucrare (oare cu un singur prezbiter angajat full-time se poate păstori cu eficiență o turmă de 2000 de membri?), iar pe de altă parte va fi nevoie de diaconi full-time în lucrare care să coordoneze și să dezvolte atelierele de slujire ale Bisericii.

Dar până atunci, modul prin care putem penetra societatea este excelența la locul de muncă. Și chiar după ce Biserica va crește și atelierele de slujire se vor dezvolta intens, cea mai mare parte a Bisericii va penetra societatea cu valorile creștine prin mărturia de la locul de

muncă. Și din acest punct de vedere, pot fi două chemări specifice: chemarea de a fi full-time în lucrarea Bisericii (exemplu: Moise, Petru, Ioan, etc.) sau chemarea de a dezvolta până la sfârșitul vieții o carieră profesională strălucită (Iosif, Daniel). Nici una din cele două nu este mai sfântă sau mai bună. Important este ca fiecare să descopere și să urmeze planul specific al Domnului pentru viața lui.

Deci, pentru faza în care suntem acum cu Biserica, cred că penetrarea cetății cu valorile cristice înseamnă mai întâi excelența la locul de muncă (sau la facultate, școală, etc.) și organizarea acelor evenimente evanghelice cu impact (spectacol de Paști, Crăciun, etc.). În același timp, trebuie să dezvoltăm încetul cu încetul atelierele de slujire, urmând ca după ce Biserica va crește numeric (și cu aceasta și puterea ei financiară), acestea să atingă excelența și să iasă cu putere pe scena vieții sociale. Este înțelept să nu ne grăbim. Este înțelept să ne lăsăm modelați de Domnul care ne va înălța pe scena vieții sociale la vremea potrivită, când El ne va considera pregătiți.

Dar oare ce înseamnă să fim pregătiți? Înseamnă doar să avem o putere financiară mai mare și un număr mai mare de voluntari? Cu siguranță nu înseamnă doar atât. Înseamnă să fim creștini maturi și dedicați, vase sfinte prin care Dumnezeu să-Și poată descoperi cu adevărat valorile Sale eterne. Poți ieși „în afară” cu valori care să aibă impact, doar dacă în interior a avut loc o creștere deosebită. De aceea, cred că Domnul a vorbit Bisericii Neemia nu doar prin capitoul 8 și prin provocarea de a face pasul din Ierusalim înspre Samaria, dar și prin capitoul 20 și prin necesitatea întăririi permanente a Bisericii prin Cuvânt.

D) Creșterea în maturitate a Bisericii

Cartea Fapte nu pune în lumină doar impactul deosebit pe care îl poate avea Biserica lui Hristos asupra lumii prin proclamarea Evangheliei, ci evidențiază și condițiile ce trebuie respectate în cadrul vieții interne a Bisericii pentru ca impactul în exterior să poată avea loc.

Să ne aducem aminte de Fapte 4:1-6:7 și de faptul că diavolul a vrut să lovească în funcția de proclamare a Evangheliei nu doar prin atacuri din exterior, ci și prin atacuri din interior. Puterea proclamării Evangheliei izvora dintr-o comunitate sfântă și unită, detașată de lumea materială și cu toată inima pentru Domnul. Cei 12 apostoli, cât și Pavel stăruiau în propovăduirea Cuvântului. Dar aceasta nu însemna faptul că ei țineau în fiecare zi doar predici de evanghelizare adresate celor necredincioși. O bună parte din propovăduire (dacă nu cea mai mare parte) viza în mod direct pe cei credincioși și creșterea lor spirituală. Aici ar trebui să insistăm pe acest aspect despre care nu am vorbit prea mult în analiza cărții. Dacă ne întoarcem, de exemplu, în Efes și în Corint și analizăm cu atenție propovăduirea lui Pavel, ne dăm seama că aceasta însemna în cea mai mare parte predici adresate Bisericii ce avea nevoie să crească spiritual. Trezirile spirituale din Efes și Corint au avut loc nu doar în urma unui șir interminabil de predici de evanghelizare, ci și în urma a nenumărate predici adresate Bisericii pentru zidirea ei sufletească. Deci, atunci când Fapte ne vorbește despre puterea și necesitatea indispensabilă a proclamării Evangheliei lui Isus Hristos, acest lucru înseamnă atât (deopotrivă) proclamarea Evangheliei celor necredincioși cât (dar) și (proclamarea Evangheliei) celor credincioși. Capitolul 20 este capitolul care subliniază cel mai bine acest lucru în cartea Fapte. Ne aducem aminte de tema capitolului: întărirea Bisericii prin Cuvânt, și de versetul cheie: „*Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.*” (Fapte 20:32)

Astfel, putem concluziona că impactul în afară este condiționat de creșterea din interior. Biserica este asemenea unei plante care se dezvoltă. Este un proces natural, nu unul mecanicist. În dezvoltarea ei mereu apare această întrebare: cât anume să se investească pentru creșterea din interior și cât anume pentru mărturia efectivă din exterior? Descoperim două extreme: există situații în care mai toate energiile Bisericii sunt canalizate spre interior: studiu biblic, ucenicizare, ateliere de slujire, părtășie, întâlniri peste întâlniri între frați, etc. Și există situații în care cea mai mare parte a energiilor Bisericii sunt investite în mărturisirea din afară (evangelizare prin relații, evenimente evangelistice, tot felul de proiecte de evangelizare, etc.)

În dinamica dezvoltării naturale a Bisericii, mereu trebuie avut în vedere acest echilibru dintre cele două tipuri de investiție. Slujirea lui Pavel ne oferă un bun exemplu în acest sens. El nu era preocupat doar de răspândirea cu orice preț a Vestii Bune, ci și de creșterea spirituală a Bisericilor plantate de el. Ne aducem aminte că nu toate călătoriile sale erau misionare. În unele călătorii, scopul principal era cercetarea și zidirea sufletească a fraților. Aș îndrăzni să fac o comparație între dezvoltarea Bisericii și extinderea Imperiului Roman. Imperiul Roman s-a extins foarte mult. Extinderea avea loc de obicei (dar nu întotdeauna) prin războaie. Astfel, fiecare pas de extindere însemna o mare investiție de timp și energie. Dar nu aceasta era singura grijă a Imperiului. Împărații romani erau preocupați în același timp de consolidarea structurii interne a Imperiului, de păstrarea păcii și a teritoriilor deja cucerite. Și astfel, o bună parte din energii erau canalizate spre viața internă a Imperiului. O extindere prea rapidă ar fi însemnat formarea unui Imperiu fragil, gata să se sfărâme în orice clipă. La fel este și viața Bisericii: lupta pentru extindere trebuie neapărat acompaniată de lupta pentru creșterea spirituală în interior. Atât creșterea internă, cât și dezvoltarea în exterior vor atinge cote maxime atunci când va exista acest echilibru în canalizarea resurselor și energiilor Bisericii. Aceasta este viziunea asupra dezvoltării Bisericii pe care ne-o propune cartea Fapte. Apoi, cred că pot fi perioade când trebuie pus un accent mai mare pe viața internă a Bisericii (de exemplu, rezolvarea problemelor din Biserica din Corint – vezi 1 Corinteni) și perioada în care trebuie pus un accent mai deosebit pe mărturia față de lume (vezi Biserica din Efes – Apocalipsa, capitolul 2a). Oare unde ne aflăm noi ca Biserică?

Anul acesta (universitar) am făcut un pas important în ce privește „extinderea”. Mai multe energii au fost canalizate spre mărturia în afară. Am început să facem pasul din Ierusalim înspre Samaria. În vara anului trecut, am organizat pentru prima dată o tabără de evangelizare prin propriile resurse, am participat substanțial pentru organizarea conferinței din Universitate și am realizat spectacolul de Paști, iar acum se apropie cu pași repezi tabăra sportivă. Deja am planificat organizarea unui spectacol de Crăciun și ne gândim la un concert cu scop evangelistic. Oare ce va urma?

Cred că acest pas în mărturisire, trebuie însoțit cu noi investiții în interior. Cred că suntem o Biserică cu mare potențial, dar cred că avem nevoie foarte mult de creștere spirituală. De aceea, cred că în ce privește investiția în mărturisire, este bine să ne oprim la evenimentele enumerate mai sus. Dacă am adăuga și alte evenimente, am risca să neglijăm creșterea în maturitate a Bisericii. Și cred că avem o foarte mare nevoie în acest sens. După mine, aceasta este bătălia strategică a anului care vine. Este înțelept să organizăm aceste evenimente evangelistice, dar să nu mai adăugăm altele și să acordăm o atenție deosebită creșterii spirituale a Bisericii.

Suntem o Biserică cu foarte mulți tineri atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere spiritual. Sunt foarte mulți prunci spirituali, sunt mulți care nu au decât câțiva ani de credință. Sunt foarte mulți tineri care sunt fie la liceu, fie la facultate. Testele mari ale vieții (serviciul, întemeierea și susținerea unei familii) urmează să vină. Sunt foarte mulți tineri

necăsătoriti. Domeniul complicat al relației băieți-fete poate fi o sursă importantă de ispitire și defocalizare și poate cauza înfrângeri și dureri mari.

Toate aceste observații arată în mod clar nevoia unei investiții speciale pentru creșterea în maturitate. În mod concret, ce s-ar putea face? Ce lucrări ale Trupului ar putea susține această investiție? Ce îmbunătățiri ar putea fi aduse în sistemul actual?

Grupul Ezra de sâmbătă dimineață ar putea deveni un grup deschis. Dacă s-ar găsi o sală mai mare, prezbiterii ar putea fi undeva în centru și restul sălii ar putea fi plină cu scaune pentru vizitatori. În mod cert, prioritate vor avea liderii grupurilor de casă, dar în principiu oricine ar putea fi binevenit.

Grupul Iosua care se ocupă cu ucenicizarea întâilor născuți are iarăși un rol extrem de important. Va fi un curs de ucenicizare cu caracter obligatoriu pentru cei ce vor să devină membri ai Bisericii noastre, fie că este vorba de nou născuți, fie că este vorba de creștini din alte Biserici. Acest curs va cuprinde învățăturile de bază ale Bisericii. În același timp, dorim ca în această vară să putem tehnoredacta acest curs. Eu și Marius Clim vom lucra cu ajutorul bunului Dumnezeu pentru realizarea unui manual de ucenicizare care să cuprindă aceste teme. Vă puteți ruga pentru aceasta. Alături de acest curs, Marius va trebui să încurajeze ucenicizarea de la om la om. Aceasta înseamnă ca fiecare nou membru să beneficieze de vegherea și sfătuirea (pentru o vreme) unui frate mai mare din Biserică.

Putem vorbi și de un al doilea nivel al ucenicizării: formarea de lideri. Noii lideri de casă trebuie la rândul lor să formeze alți lideri pentru noi Biserici de casă. Tot ucenicizarea de la om la om cred că este cea mai bună modalitate.

Lucrarea Berea are iarăși un rol deosebit. Ne propunem să „recuperăm” comentariile pe Genesa și Exod și să continuăm cu tehnoredactarea unui comentariu pentru fiecare carte pe care o studiem. Aceste comentarii sunt de folos pentru cei ce vor să studieze mai în amănunt cartea parcursă de Biserică, dar va reprezenta o resursă importantă peste timp pentru cei ce se vor întoarce la Domnul mai târziu și vor dori să cunoscă frământarea Bisericii cu anumite cărți ale Scripturii. Vom încerca să oferim la începutul fiecărei cărți un ghid de studiu, iar la sfârșitul fiecărei cărți să avem un comentariu amplu și CD-uri cu toate predicile din acea carte.

Va trebui să acordăm o atenție deosebită grupurilor pe nevoi și învățăturilor adresate unor categorii aparte din Biserică. Trebuie să ne gândim la noi soluții, având grijă să nu supraaglomerăm programul Bisericii. Simt o nevoie de învățătură specifică pentru adolescenți, pentru părinți în ce privește educarea copiilor, pentru domeniul relației băieți-fete.

Oricum, per ansamblu, simt că trebuie să înviorăm sau să trezim pasiunea Bisericii pentru Cuvânt. Un îndrăgostit de Hristos este și un îndrăgostit de Scripturi. Și pasiunea pentru Hristos se întreține și se dezvoltă prin cunoașterea Lui. Ce este de făcut? Cred că este nevoie de modele în acest sens, de mai mulți oameni entuziasmați mereu de Cuvânt care să-i molipsească pe cei din jur. Un astfel de om poți fi chiar tu. Deci, ce mai aștepti?

E) Relația dintre Bisericile lui Hristos

O temă importantă a cărții Fapte este legată de unitatea Bisericii universale a lui Hristos. În primele 6 capitole, descoperim că unitatea Bisericii din Ierusalim era o condiție indispensabilă pentru ca aceasta să aibă un impact puternic în Ierusalim. Capitolele 10-12 ridică problema unității dintre Biserica din Iudeea și Biserica dintre Neamuri. Dumnezeu lucrează într-un mod cu totul minunat: foametea, înălțarea lui Petru în scopul apropierei celor două comunități. Apoi, o miză fundamentală a Conciliului de la Ierusalim este tocmai protejarea unității și părtășiei dintre

evreii creștini și creștinii neevrei. Primii sunt chemați să respecte libertățile celorlalți, iar cei din urmă să respecte problemele de conștiință ale evreilor. Și nu în ultimul rând, putem aminti decizia lui Pavel de a merge la Ierusalim cu orice preț. Un argument principal al hotărârii sale a fost tocmai protejarea relației Bisericii din Ierusalim și Iudeea cu Bisericile plantate de el printre Neamuri.

În concluzie, Duhul Sfânt nu se luptă doar pentru unitatea Bisericii locale, dar și pentru unitatea Bisericii universale. Pentru Biserica Neemia este o reală provocare relația cu celelalte Biserici ale lui Hristos.

Ca și în Fapte, mărunul discordiei îl reprezintă sfera libertăților culturale. Noi dorim să fim o Biserică relevantă cultural cu multe libertăți de manifestare, libertăți care nu sunt un scop în sine, ci au o țintă precisă: apropierea de cei din întuneric pentru a-i câștiga pentru Hristos. Mai multe Biserici tradiționale care nu fac distincție între funcție și formă și nu-și întemeiază cu seriozitate convingerile pe Scripturi, consideră aceste libertăți păcătoase și periculoase. Și în același timp, cred că mai sunt două elemente care complică acest domeniu. Primul este legat de invidie. Cred că anumite valori pe care Dumnezeu le revarsă prin Biserica Neemia trezesc gelozia altor Biserici, dar nu o gelozie sfântă, ci o gelozie pământească de multe ori. Și când ești invidios, nu știi să te bucuri de succesul celui de lângă tine, ci îi cauți nod în papură și te bucuri de slăbiciunile și căderile „rivalului”. Iar al doilea element îl reprezintă bârfa. Tot din Fapte descoperim această strategie clasică pe care o folosește cel rău pentru a pune bariere între Biserici: bârfa și denigrarea. Aud zvonuri despre Biserica noastră total neadevărate, dar care sunt crezute și susținute cu tărie de mulți lideri din alte Biserici. Deci, din această perspectivă sesizez existența unui domeniu destul de complicat și anume cel al relației Bisericii noastre cu celelalte Biserici. (în același timp este adevărat că nu toate Bisericile gândesc la fel despre Neemia)

Ce este de făcut? Să renunțăm la libertățile culturale de dragul unității cu celelalte Biserici?

În primul rând, trebuie să avem o atitudine critică față de celelalte Biserici. Aceasta înseamnă să nu răspundem cu aceeași monedă a bârfei și a răutății. Ci să iertăm cum ne-a iertat Hristos, să ne ferim de invidie, bârfă și denigrare. Să învățăm să descoperim lucrarea Duhului Sfânt din celelalte Biserici, să ne bucurăm de ea, să glorificăm Numele Lui și să ne rugăm ca Domnul să-Și dezvolte lucrarea în toate Bisericile. Să ne întristăm în Domnul pentru orice înfrângere din celelalte Biserici și să ne bucurăm pentru orice biruință.

În al doilea rând, să păstrăm un echilibru sfânt între a ne apăra și a-L lăsa pe Domnul să ne înalțe la vremea Lui. Din capitolele 9b-12 am învățat că agentul schimbării este ținta bârfelor și suspiciunilor, dar că Domnul îl va înălța pe acesta la vremea Lui. Nu trebuie deci să ne lăsăm defocalizați de reacția negativă a celor din jur, ci să perseverăm în implementarea schimbării, știind că Domnul ne va înălța mai târziu, dar nu pentru slava noastră, ci pentru slava Lui. Și în ultima vreme, cred că cei din jur au început să cunoască valorile Sale din Biserica noastră (Cuvânt, caracter, sfințenie), deja au început să-și schimbe părerea și Domnul ne-a înălțat puțin. Dar să fie spre slava Lui, și nu spre a noastră!

În același timp, în capitolul 21, Pavel a ținut morțiș să meargă la Ierusalim pentru a se apăra în fața Bisericii din acel loc. Vor fi probabil situații în care și noi va trebui să răspundem public valului de denigrări. Dar aceasta o știe doar Domnul.

În al treilea rând, cartea Fapte ne învață să nu disprețuim limitele de manifestare ale celorlalte Biserici și să respectăm problemele lor de conștiință. Dacă există mai puțină adaptabilitate culturală, acest lucru nu reprezintă un temei pentru a ironiza sau a disprețui. Reprezintă un motiv de rugăciune, dar aceasta e altceva. În același timp, trebuie să fim atenți la

problemele cugetului și să nu forțăm conștiința cuiva, căci tot ce nu vine din încredințare este păcat.

Și în al patrulea rând, cartea Fapte ne învață să nu renunțăm la libertățile de manifestare și la adaptabilitatea culturală. Isus nu a renunțat să meargă la petrecerile păcătoșilor, pentru că Fariseii erau împotriva acestui lucru. Petru a continuat să se apropie de Neamuri în ciuda cântărilor și obiecțiilor altor frați. Conciliul de la Ierusalim îndeamnă pe creștinii dintre Neamuri să-și păstreze libertățile de dragul mântuirii celor dintre Neamuri. Trebuie să ne aducem aminte că Domnul le cere și celor slabi să nu judece libertățile celorlalți frați. A fi un prilej de păcătuire nu înseamnă în acest context a fi un prilej ca fratele să te judece, ci a forța un frate să facă fie ceva împotriva conștiinței lui (vezi Romani 14), fie ceva păcătos înaintea lui Dumnezeu (închinarea la idoli, de exemplu – vezi 1 Corinteni 8).

Și în al cincilea rând, trebuie să fim deschiși pentru colaborare cu celelalte lucrări. În ultimul an s-au văzut mari biruințe în ce privește apropierea Bisericilor din Iași, chiar dacă în special în rândul tinerilor. Cele trei campionate (volei, baschet, fotbal), după-amiaza de închinare de la Filocalia, concertele din Alexandru au însemnat pași importanți de cunoaștere și apropiere. Oricum, trebuie să rămânem atenți la modul în care direcționăm energiile și resursele Bisericii. Trebuie să investim și în relația cu celelalte Biserici, dar doar în măsura în care nu este afectată împlinirea misiunii noastre ca Biserică locală autonomă. Începem să devenim cunoscuți și începem să primim multe oferte de slujire în lucrările altor Biserici. Să răspundem cu înțelepciune ascultând șoapta Duhului care nu vrea să ne împovăreze cu mai mult decât putem duce. De aceea, e bine să ne fixăm un calendar al evenimentelor la care Biserica noastră va participa. Din oferta din ce în ce mai mare a interacțiunii cu celelalte Biserici, va trebui să selectăm pe cele mai importante. Domnul să ne dea înțelepciune, căci este o mare provocare să menții echilibrul în viața unei Biserici locale.

Și în colaborarea cu celelalte Biserici este înțelept, de dragul unității, să nu insistăm pe specificul viziunii Bisericii noastre. Suntem Biserici diferite cu multe diferențe în domeniul viziunii și al strategiilor. Fiecare crede că viziunea lui e cea mai bună (și este inevitabil, căci altfel și-ar schimba viziunea) și are tendința să-și „vândă marfa cu insistență”. Trebuie să înțelegem că viziunea cuiva o schimbă doar Duhul Sfânt, doar la timpul Lui. Trebuie mai întâi ca noi să avem ochii deschiși și să vedem lucrurile bune din celelalte Biserici și ce putem învăța din celelalte lucrări. Apoi, e bine să fim temperați în a vorbi despre specificul viziunii noastre. Cel mai bine este să ne dăm pildă și să răspundem când suntem întrebați. Dar diferențele reale dintre noi nu trebuie să fie un prilej de dezbinare și îndepărtare.

3. PRINCIPII DESPRE MISIUNE

Înainte de înălțare, Isus a dăruit Bisericii mandatul de a duce Evanghelia până la marginile pământului.

◆ **Matei 28:19-20a**

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.”

◆ **Marcu 16:15**

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”

◆ **Luca 24:47**

„Și să se propovăduiască tuturor Neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.”

◆ **Fapte 1:8**

„Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”

Iar în Matei 24:14, Isus leagă împlinirea Marii Trimiteri de evenimentele reîntoarcerii Sale: *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor Neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”*

Când anume va fi împlinită Marea Trimitere? Când orice făptură de pe fața pământului va fi auzit Evanghelia? Când măcar un suflet din orice națiune va fi auzit Evanghelia? Când orice națiune va fi penetrată cu Evanghelia în cursul istoriei?

Strategia lui Pavel (plantarea de Biserici) ne arată că scopul său nu era ca Evanghelia să ajungă cât mai repede la marginile pământului, ci ca tot pământul să fie expus SIMULTAN mărturiei creștine. Deci, chiar dacă India ar fi fost zguduită de Evanghelie acum câteva sute de ani, noi tot trebuie să vestim astăzi Evanghelia celor din India. Marea Trimitere se va împlini atunci când toate națiunile pământului vor fi expuse în același moment istoric unei mărturii creștine autentice.

Și înclin să cred, în lumina citatelor de mai sus, că Marea Trimitere nu se va împlini atunci când orice om va fi auzit Evanghelia, ci când orice națiune va fi expusă mărturiei creștine. De exemplu, consider că națiunea română este o națiune căreia i s-a vestit Evanghelia și care are în orice moment acces la Evanghelie. Cred că atunci, când toate națiunile pământului vor fi expuse mărturiei creștine într-un mod asemănător națiunii noastre, vom putea spune că Evanghelia Împărăției a fost vestită tuturor Neamurilor și deci putem să ne așteptăm să vină sfârșitul.

Adevărurile generale care ne motivează la misiune și care înalță dragostea și dreptatea Creatorului sunt următoarele:

- a) Un suflet omenesc nu poate fi mântuit fără să cunoască mesajul Evangheliei lui Isus.
- b) Mandatul de a vesti Evanghelia lui Isus omenirii a fost înmănat Bisericii, și nu îngerilor.
- c) Dacă un suflet rezonază la cercetarea și mărturia lui Dumnezeu prin creație, Dumnezeu cu certitudine îi va trimite un misionar care să-i vestească mesajul Evangheliei.
- d) Dacă un suflet respinge cercetarea lui Dumnezeu adusă prin mărturia creației, el este vinovat înaintea lui Dumnezeu și vrednic de iad. Această respingere este o dovadă a faptului că ar respinge și mesajul Evangheliei lui Isus, și de aceea nu este nevoie ca acesta să audă Evanghelia pentru a putea fi condamnat și judecat, fără ca dreptatea și dragostea lui Dumnezeu să fie umbrite.

Apoi, este important să înțelegem că porunca de a duce Evanghelia până la marginile pământului nu este o poruncă a cărei împlinire înseamnă: toți creștinii, cât mai repede, să se

îndrepte spre zonele neevanghelizate ale lumii. Dumnezeu dorește ca toate națiunile în mod simultan să fie expuse mărturiei creștine. De aceea, prima responsabilitate a creștinilor este să dezvolte mărturia creștină în națiunea lor, și apoi să trimită misionari spre marginile pământului. Deci, este evident că nu toți trebuie să plece ca misionari. O parte trebuie să rămână acasă pentru a păstra și consolida mărturia creștină, iar o parte trebuie să plece spre popoarele care nu au auzit Evanghelia.

Și apoi, plecarea în misiune trebuie făcută sub călăuzirea specială a Duhului Sfânt. Ne aducem aminte de Fapte 13 și Fapte 16 și de principiile descoperite în aceste capitole. Misiunea nu o poți face de capul tău:

- ◆ NU ORICINE!
- ◆ NU ORICÂND!
- ◆ NU ORIUNDE!

În Imperiul Roman era o mare libertate. Se putea călători ușor și se putea vesti Evanghelia foarte ușor. Cu toate acestea, deși erau atâtea zone neevanghelizate, Pavel nu se repede ca un disperat spre acestea. Nu, ci fiecare pas îl face sub călăuzirea Duhului Sfânt. El pleacă din Antiohia doar atunci când îl cheamă Domnul. El merge doar spre zonele spre care l-a călăuzit Domnul și rămâne într-o cetate atât cât îi spune Domnul: uneori câteva săptămâni, alteori câțiva ani. Deci, misiunea nu poate fi făcută de oricine, oriunde, oricând. Totul trebuie să se facă sub călăuzirea specială a Duhului Sfânt. Trebuie să fii pregătit, trebuie să ai chemare și trebuie ca zona în care vrea să te trimită Domnul să fie pregătită la rândul ei.

Ne uităm la epistolele lui Pavel. El nu abundă de îndemnuri de genul: „Mai sunt atâtea locuri neevanghelizate, plecați deci cât mai mulți în misiune!” Nu, ci ele abundă de sfaturi privitoare la consolidarea și dezvoltarea mărturiei creștine în locul lor de baștină. Aceasta este prima responsabilitate a Bisericii locale. Aceasta nu înseamnă că Biserica locală trebuie să sfideze Marea Trinitate. Însă iată o raportare duhovnicească la aceasta. Biserica din Antiohia poate fi luată ca model în acest sens.

Iată care ar trebui să fie raportarea fiecărei Biserici față de Marea Trinitate:

- a) să consolideze și să dezvolte mărturia creștină în comunitatea în care s-au născut;
- b) să susțină în rugăciune misionari și procesul evanghelizării națiunilor ce nu au auzit Vestea Bună;
- c) să susțină financiar misionari;
- d) să ofere un cadru duhovnicesc (învățătură, pregătire specializată) propice formării de noi misionari;
- e) să trimită și ea misionari spre zonele neatinsse de Evanghelie;

Dacă punctele a)-d) pot fi împlinite oricând, punctul e) este mai deosebit, căci presupune ca Biserica să fi atins o anumită fază de dezvoltare și să fi primit, asemenea Bisericii din Antiohia, o chemare specială pentru a trimite niște creștini bine pregătiți ca misionari. Conform modelului lui Pavel, misionarul este cel care plantează Biserici în zone în care Evanghelia nu este cunoscută. Pavel intra sub călăuzirea Duhului Sfânt într-o cetate necunoscută cu o cultură aparte. Apoi, găsea modalitatea cea mai potrivită pentru a vesti Evanghelia. Dacă se întorceau oameni la Domnul, rămânea o vreme (mai mare sau mai mică) pentru a păstori și a crește Biserica nou născută. Apoi, la chemarea Duhului Sfânt, pleca în altă cetate și urma aceiași pași.

În 1 Timotei 3, Pavel ne arată profilul unui episcop și implicit faptul că nu oricine poate fi episcop. Slujba de misionar, conform modelului paulinic, o include pe cea de episcop și este mai complexă. Misionarul trebuie să dea dovadă în primul rând de o mare flexibilitate și adaptabilitate. Mereu întâlnește oameni noi și culturi noi. Mereu schimbă Biserica pe care o slujește. Misionarul trebuie să fie apoi un deschizător de drumuri, să aibă puterea și curajul de a vesti Evanghelia în locuri unde ea nu a ajuns și de a planta acolo o nouă Biserică. Și, nu în ultimul rând, trebuie să fie un bun episcop care să știe să păstorească pentru o vreme Bisericiile nou născute. Oare oricine poate pleca în misiune?

Să ne gândim la profilul spiritual al celor din echipa misionară a lui Pavel. El nu-i chema pe toți cei ce se întorceau la Domnul să-l însoțească în misiune. Nu, el chema în misiune doar creștini de talia lui Timotei, și refuza ca ajutor pentru misiune pe creștinii care ezitau ca Marcu. Oare oricine este chemat în misiune?

Mă bucur de dorința creștinilor de a pleca în misiune. Dar mă întristez de lipsa lor de pregătire și realism. Oare câteva cursuri sunt de ajuns pentru a te pregăti pentru misiune? Este o tragedie să vezi prunci spirituali sau creștini duali care vor să plece cât mai repede în misiune. Este o tragedie să vezi creștini care își neglijează timpul de părtășie și care copiază la examenele de teologie, dar care vor să plece cât mai repede în misiune. Stau și mă întreb: ce-i poate motiva? Poate văd plecarea de acasă ca un refugiu, ca o scăpare de problemele și responsabilitățile prezente, poate o fac din afirmare de sine sau sunt purtați pur și simplu de un spirit de aventură și de dorința de a experimenta noutatea.

Nici Pavel nu s-a gândit să plece în misiune. Oare de ce am face noi lucrul acesta? Poate am fi înclinați să-l facem în urma unor conferințe în care ni se prezintă câți oameni mor pe secundă fără să fi auzit Evanghelia, cât de puțini misionari merg spre zonele neatinse de Evanghelie și faptul că doar 5-10% din resursele investite în misiune sunt canalizate spre zona „paralela 10-40”. S-ar putea să fie doar o decizie bazată pe emoții, dar nu și pe o chemare și pe o călăuzire specială a Duhului Sfânt. Oare Biserica este așa indiferentă? Oare sunt creștinii atât de bătuți în cap pentru a canaliza doar 5% din resurse spre „paralela 10-40”?

Este adevărat că în multe situații Biserica este indiferentă față de aceste zone și că trimite misionari din Africa în America ș.a.m.d. Dar, în același timp, trebuie să fim conștienți că în penetrarea „paralelei 10-40”, Biserica se confruntă cu niște bariere de ordin politic, social și religios extrem de puternice.

Aud informații de genul: toți băștinașii care s-u întors la Domnul din acea zonă au fost omorâți de rudele și apropiații lor, sau: toți misionarii care au coborât pe insula populată de canibali au fost omorâți și mâncați din primele minute ale șederii lor pe insulă. Oare ce este de făcut? Ne cheamă Domnul să oorganizăm tot felul de cruciade ale copiilor și să trimitem creștinii cei mai valoroși spre zone în care ar muri cu mare probabilitate din prima săptămână de misiune? Să privim din nou la Pavel. El s-a orientat întâi spre zona liberă și stabilă a Imperiului Roman. Nu s-a repezit spre zonele incerte din afara Imperiului. De altfel, toate călătoriile sale misionare sunt în interiorul Imperiului. Și chiar în cadrul Imperiului, el mergea într-o nouă zonă doar sub călăuzirea specială a Duhului Sfânt. Deci, cum să ne raportăm la „paralela 10-40”?

Cred că ar fi înțelept să ne orientăm resursele mai întâi spre zonele cu mai mare libertate, stabilitate și siguranță. Apoi, Biserica universală ar trebui să lupte intens în post și rugăciune pentru ca Domnul să îndepărteze aceste bariere sociale, politice și religioase. Și nu în ultimul rând, să trimită în aceste zone periculoase misionari bine pregătiți, dar doar cu o chemare specială și sub călăuzirea specifică a Duhului Sfânt. Este posibil ca Domnul să le asigure o

protecție specială sau este posibil ca jertfa lor să fie necesară pentru noi biruințe în războiul din văzduh.

Dar mă îngrozesc de faptul că uneori se poate întâmpla să mergem în gura lupului de capul nostru și să aducem „jertfe” pe care Domnul nu ne cere să le aducem. Doamne, dă-ne înțelepciune, învață-ne să ascultăm șoapta Ta și păzește-ne de noi înșine și de mândrie!

Ca în orice domeniu, și în domeniul misiunii avem nevoie de echilibru, echilibru între nepăsare și obsesie, între necredință și iresponsabilitate. Iar echilibrul nu este niciodată ușor de atins. Doamne, păzește-ne de extreme și învață-ne să îmbrățișăm echilibrul Tău!

4. APOLOGETICĂ

Cartea Fapte ne învață că mesajul Evangheliei nu trebuie doar proclamat, ci și argumentat și apărat. Apostolii nu doar proclamă învierea lui Isus, ci și aduc dovezi credibile și incontestabile cu privire la aceasta. Pavel, în fața lui Agripa, deși el își apără funcția de propovăduitor în primul rând, aduce și argumente care susțin autenticitatea și veridicitatea mesajului Evangheliei creștine. Atenție: în discuție nu este argumentarea existenței lui Dumnezeu. Pentru aceasta, creația reprezintă principalul argument (vezi Romani cap.1). Acum avem în discuție mesajul Evangheliei lui Isus. Din pricina mărturiei creației, acceptăm că Dumnezeu există. Dar de unde știm că Isus este Calea spre Dumnezeu? De unde putem fi siguri că Isus, și nu altcineva, este Cel prin care Dumnezeul nevăzut S-a revelat?

Cartea Fapte ne propune două surse principale de argumentare: Scriptura Vechiului Testament și experiența creștină. Pentru noi, acum și aici, care am aflat despre Isus din Scripturile Noului Testament, problema pusă în discuție poate fi reformulată astfel: De unde știu că Biblia este adevărată? De unde știu că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, a cărui existență o dovedește mărturia creației? Sursele de argumentare rămân aceleași: Scriptura și experiența creștină.

Scriptura este o capodoperă literară care are puterea să mărturisească despre ea însăși, care are o minunată capacitate de autoargumentare și autosusținere. Mărturia Scripturii despre ea însăși ne propune argumente preponderent raționale. Experiența creștină aduce dovezi empirice, practice și verificabile cu privire la conținutul Scripturii. Aceste argumente sunt preponderent experiențiale. Nu este timpul să scriem un manual de apologetică creștină, însă vom așterne pe hârtie atât principalele argumente de natură rațională, cât și principalele argumente de natură experiențială. Ele sunt de folos creștinului atât pentru lupta sa personală de a-și proteja credința, cât și pentru responsabilitatea sa de a mărturisi Evanghelia și de a ști să aducă argumente pertinente în favoarea credinței sale

A) Argumente preponderent raționale

Aceste argumente vizează puterea Scripturii de a mărturisi despre ea. Dacă Dumnezeu a scris o carte, atunci acea carte este extrem de valoroasă și va mărturisi tocmai prin această

valoare despre sine. Dacă un mare artist își va încheia capodopera, aceasta nu va avea neapărată nevoie de susținerea unui critic literar sau de prezența autorului și a argumentelor sale, ci ea va mărturisi despre ea însăși prin propria-i valoare. La fel, dacă Dumnezeu Creator, Marele Artist a scris o carte, atunci acea carte va putea mărturisi despre sine prin propria-i valoare. Dumnezeu a conceput Scriptura astfel încât ea să poată reprezenta un argument pentru veridicitatea conținutului ei. Argumentele pe care le voi propune mai jos sunt cu atât mai relevante cu cât cunoaștem mai bine conținutul Scripturii. De exemplu, este un lucru doar să afirmi că Biblia nu se contrazice și alt lucru să fi studiat Scriptura din scoarță în scoarță și departe de a fi observat vreo contrazicere, să descoperi o unitate și o armonie mai mare decât cea pe care ți-ai imaginat-o la început.

De aceea, pentru ca aceste argumente să aibă o eficiență maximă pentru mintea noastră, trebuie să studiem cu pasiune Scriptura și să lăsăm să ne mărturisească cu tărie neașteptată despre ea însăși. Să parcurgem rând pe rând argumentele pe care le descoperim în Scriptură despre Scriptură. Unele argumente sunt necesare, dar nu și suficiente. Însă ele vor fi completate de alte tipuri de argumente. Recomand cu căldură citirea în întregime a cărții „Mărturii care cer un verdict” de Josh McDowell, în care sunt dezvoltate multe din argumentele propuse de mine. De altfel, voi mai face referire la această carte în cele ce urmează.

a) De ce atâta zgomot în jurul Bibliei?

Biblia este o carte unică. Impactul pe care îl are, zgomotul din jurul ei, controversele pe care le stârnește ar trebui să ne dea de gândit și măcar să ne motiveze să nu o sfidăm, ci să o citim cu atenție. Biblia este de departe cartea cea mai răspândită, cea mai citită și tradusă cel mai mult de pe întreaga Terra. Ca și sursă de inspirație, este mai fructuoasă decât orice altă carte. Numărul de cărți, numărul de filme, numărul de opere de artă inspirate din Biblie este incredibil, gigantic, cu totul impresionant, un record aproape imposibil de atins! Atâția oameni sunt gata să moară pentru ea și au scris biblioteci întregi în favoarea ei. În același timp, nenumărați oameni o critică cu vehemență și au luptat din răzputeri pentru distrugerea ei. Biblia este cea mai atacată carte de pe Terra. Cărțile scrise împotriva ei, acțiunile de distrugere fizică a ei ating un număr greu de imaginat! De ce atât de mult zgomot în jurul Scripturii? Ce-o fi cu această carte? Dacă nu merită crezută, merită măcar a fi citită, a fi cercetată, a fi băgată în seamă!

Dacă acceptăm existența Binelui și a Răului, existența lui Dumnezeu și existența diavolului, atunci controversa unică cu privire la Biblie este lesne de explicat: este normal ca Dumnezeu să o protejeze și să o înalțe, și este la fel de normal ca cel rău să o denigreze și să o atace.

Afirmațiile Scripturii despre ea însăși: că este adevărul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu vrea să îl înalțe, iar cel rău să-l ponegrească se potrivesc de minune cu raportarea istorică și actuală a omenirii cu privire la ea. Să fie doar o simplă coincidență? Oare este greu sau ușor să rostești o afirmație despre modul în care omenirea se va raporta la tine, și lucrul acesta să se împlinească întocmai la o scară mondială? Dacă nu este adevărată, trebuie măcar să recunoaștem că Scriptura are o intuiție absolut genială și fantastică.

b) Un document istoric credibil

Conținutul Scripturii nu este un conținut de basm: „A fost odată ca niciodată...într-o țară minunată și fără nume...”. Scriptura abundă de detalii de ordin geografic, temporal, cultural,

religios, meteorologic, civic, social, istoric, etc. Ea face mereu referire la evenimente istorice reale acceptate ca veridice de istoricii contemporani. Toate aceste detalii ne sugerează un document credibil din punct de vedere istoric, scris de martori oculari. Unii vor spune că nu toate detaliile de natură istorică corespund cu concluziile istoricilor contemporani. În primul rând, această afirmație trebuie verificată cu atenție. În al doilea rând, sunt exemple foarte multe în care noile descoperiri arheologice au atestat spusele Bibliei, altădată puse la îndoială și denigrate. Biblia conține o mulțime de detalii istorice relatate de martori oculari. Oamenii prezentului au acces la acest trecut doar prin intermediul săpăturilor arheologice și analiza altor texte foarte vechi. Este absolut normal ca după mii de ani de istorie să nu găsim imediat dovezi pentru toate detaliile relatate de un martor ocular.

Credibilitatea istorică a Bibliei este susținută și de numărul manuscriselor vechi ce stau la baza ei. De exemplu, există 26.633 manuscrise ale Noului Testament, în comparație cu doar 643 de manuscrise ale Iliadei, unul din documentele nebiblice cu cel mai mare număr de manuscrise. Oare nu trebuie să ne dea de gândit acest lucru? Respingerea Bibliei ca text autentic ar presupune imediat respingerea întregii literaturi a antichității. Nu mai punem în calcul citatele din Noul Testament prezente în alte manuscrise vechi. Doar cu ajutorul acestora s-ar putea recompune aproape tot conținutul Noului Testament. Pentru o discuție mai detaliată asupra acestui subiect, vezi capitolul 4 din cartea lui Josh McDowell.

Noi putem însă concluziona asupra faptului că textul Scripturii este un text autentic, scris în vechime de martori oculari ai unor evenimente istorice precise. Toți istoricii ar trebui să ia în seamă Biblia ca document istoric de bază pentru cunoașterea evenimentelor și culturii antichității.

c) Afirmații pline de îndrăzneală despre sine

Dacă Dumnezeu S-a revelat într-o carte, atunci acea carte trebuie să susțină cu îndrăzneală acest lucru. Biblia este unică și din această perspectivă. Nici o carte nu conține un număr așa de des de afirmații cât se poate de clare și îndrăznețe cu privire la propria-i natură inspirată. Într-adevăr, repetarea expresiei: „Așa vorbește Domnul” și a altor afirmații care susțin natura inspirată a Bibliei atinge un număr cu totul impresionant. Deci, Biblia, ca nici o altă carte, este plină de îndrăzneală cu privire la afirmațiile despre sine.

Îndrăzneala este șocantă și ne dă de gândit: autorii care au scris-o au fost cu adevărat inspirați, sau au fost fie niște șarlatani, fie alienați mintal. Însă coerența, frumusețea și realismul conținutului exclude ipoteza alienării mintale. Ar mai rămâne ipoteza șarlataniei. Cu toate acestea, moralitatea unică promovată de autorii Bibliei intră în contradicție evidentă cu acțiunea de a minți și a înșela. Este greu de crezut că niște șarlatani au putut așterne pe hârtie cele mai înalte standarde morale pe care omenirea le-a cunoscut vreodată.

Oricum, argumentul de față este unul necesar, dar nu și suficient. Important este că el există, căci lipsa lui ar trezi contraargumente cărora nu le-am putea face față, de exemplu: „Cum să cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nici ea nu susține acest lucru despre sine?”

d) Unitatea teologiei biblice

Să fim foarte atenți deoarece argumentele d) și e) sunt cele mai importante argumente preponderent raționale. Ele depășesc sfera necesarului și aparțin sferei suficientului.

După cum știți, Biblia este o culegere de 66 de cărți la a căror scriere au participat aproximativ 40 de autori. Această scriere a durat aproximativ 1500 de ani. Deci, avem de-a face cu 40 de autori diferiți care au trăit în epoci diferite. Printre autori găsim și împărați, profeți și miniștri, dar și oameni simpli, cum ar fi păstori sau pescari. Deci, vorbim despre o diversitate de autori: epoci diferite, personalități diferite, stataturi sociale diferite, nivel de educație diferit. Și, cu toate acestea, teologia Bibliei cunoaște o unitate perfectă. Și când folosesc expresia “teologie biblică” mă refer la afirmațiile (implicite sau explicite) despre Dumnezeu și relația omului cu acesta. În ce privește detaliile istorice, Biblia folosește uneori aproximații (fapt ce i-a determinat pe unii să susțină că ar exista contradicții la acest nivel), însă aspectul teologic primează și acestuia i se acordă o atenție maximă.

Și în acest domeniu descoperim o unitate desăvârșită. Și nu spun acest lucru ca pe o poezie, ci ca unul care de 11 ani de zile studiez cu maximă atenție Scriptura din scoarță în scoarță. Unitatea este șocantă și mai minunată decât m-aș fi așteptat. Și vreau să subliniez că această unitate nu are în vedere aspecte simpliste ale realității (de exemplu, toți autorii susțin că $1+1=2$), ci are în vedere domenii foarte complexe și controversate. A vorbi despre cine este Dumnezeu și despre cine este omul nu este un lucru ușor. Este absolut logic ca oameni atât de diferiți care au trăit în epoci atât de diferite să aibă opinii și percepții distincte cu privire la Dumnezeu, om și relația dintre cei doi. Cu toate acestea, toate cărțile Bibliei vorbesc despre același Dumnezeu și despre același tip de relație dintre om și Dumnezeu. Și discursul lor teologic nu conține doar elemente simple (Dumnezeu există și cere omului ascultare de El), ci și elemente complexe, rafinate, cum ar fi: echilibrul dintre dragostea și dreptatea lui Dumnezeu, principiile conlucrării cu Dumnezeu, relația dintre credință și ascultare, standarde morale foarte înalte care țin de sfera motivației și atitudinii, procesul de împietrire al omului. Și este foarte important să observăm că autorii nu rostesc doar afirmații despre Dumnezeu, dar și prezintă acțiunile făcute de Acesta.

Cărțile Bibliei ne vorbesc despre un Dumnezeu în acțiune, care Se implică în viața omului și în evenimentele istorice și Se comunică pe Sine prin aceste acțiuni. Este incredibil să descoperim același mod de implicare în cartea Genesa, ca și în cartea Neemia. Nu este vorba de simpla repetare a unor afirmații, ci de transmiterea unor noțiuni și elemente complexe și profunde prin intermediul descrierii unor acțiuni și fapte concrete.

Din punct de vedere uman, este imposibil să se atingă o asemenea unitate. Oameni diferiți descriu evenimente istorice distincte, folosind stiluri literare distincte. Și, cu toate acestea, prezintă același Dumnezeu și același dinamism al relației omului cu El. Singura explicație logică este aceea că există de fapt un singur Autor care i-a inspirat pe toți. Și acest Autor trebuie să fi trăit măcar 1500 de ani și să fi avut puterea să penetreze gândurile și străfundurile a 40 de pământeni. Cine ar putea fi acest Autor?

Acest argument îi poate provoca pe cei care nu au studiat Biblia, dar devine din ce în ce mai relevant pe măsură ce studiezi tu însuși Scriptura. Este adevărat că Biblia conține și multe paradoxuri. Acestea au rolul de a ne capta atenția și de a ne stimula gândirea. Dar un studiu sincer și atent ne va ajuta să descoperim în fața fiecărui paradox armonii extraordinare pe care nici măcar nu ne-am fi putut imagina că ar putea exista. Cei ce studiază cu pasiune Biblia știu exact la ce mă refer.

e) Unitatea și armonia revelației progresive

Acest nou argument îl completează pe cel precedent. De fapt, îl include și îl dezvoltă. În cele din urmă, la argumentul precedent ar putea exista o posibilă obiecție: au existat 40 de genii. Primul (Moise) a scris o carte. Ceilalți 39 au studiat cu atenție prima carte și apoi au încercat să zăgrăvească cum s-ar manifesta Dumnezeu lui Moise în contextul lui istoric. Fiind genii, au reușit. Foarte puțin probabil, dar totuși poate ar fi posibil. Însă o asemenea teorie nu ar putea fi compatibilă cu ceea ce reprezintă armonia revelației progresive a Scripturii. Dar, pentru a înțelege acest argument, trebuie mai întâi să spunem câteva cuvinte despre modul în care este concepută Scriptura. Uitați-vă cu atenție la următoarea schemă:

După cum sugerează și această schemă, Biblia nu reprezintă repetarea sub alte forme a aceluiași conținut teologic, ci reprezintă un discurs teologic în permanentă desfășurare. Există mereu un progres, există mereu lucruri noi despre Dumnezeu și planul Său.

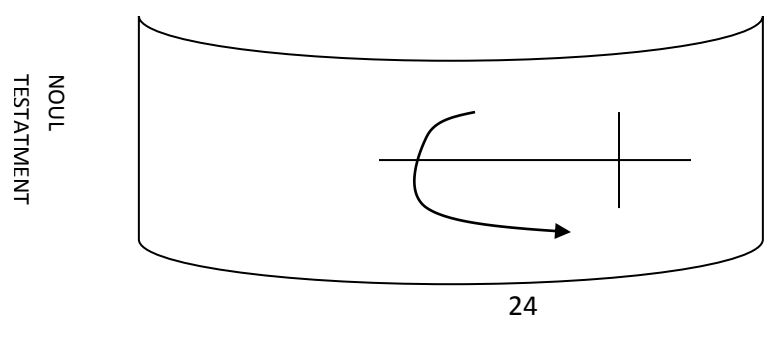
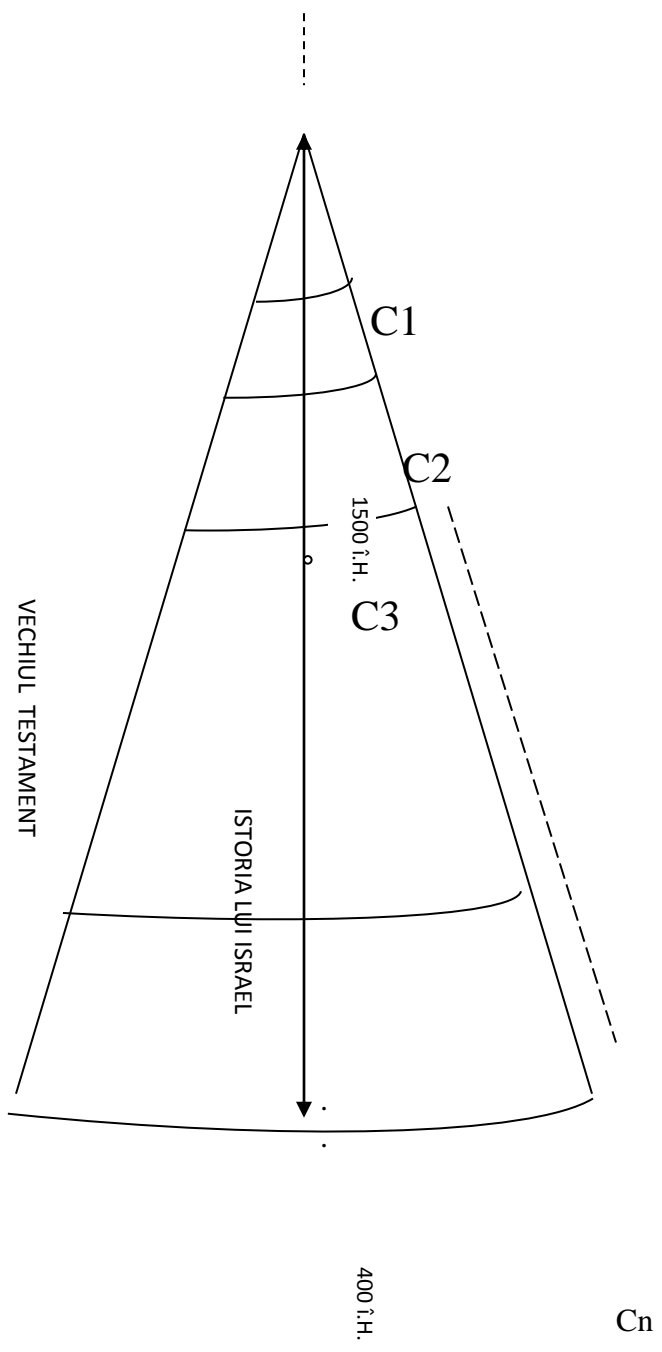
Pe schemă găsiți acea înșiruire C1, C2, ..., Cn. Despre ce este vorba? Mă refer la concepte teologice: conceptul 1 (de exemplu, CREAȚIA), conceptul 2 (CĂDEREA), etc. Scriptura este asemenea unui discurs care ne prezintă mereu NOI CONCEPTE, NOI IDEI despre Dumnezeu și planul Său de a restaura omenirea prin prima și a doua venire a lui Mesia.

Adunate toate aceste concepte/ IDEI, ele formează un discurs unitar și complet despre Dumnezeu și planul Său. Trebuie să remarcăm și pedagogia celor ce au scris aceste cărți ale Bibliei. De fiecare dată aspectul teologic primează, însă mereu acesta este prezentat prin intermediul unor evenimente istorice ale unei anumite epoci. Autorii au selectat dintr-o perioadă de 4000 de ani tot felul de evenimente istorice. Au asociat acestor evenimente istorice concepte teologice specifice.

Din punct de vedere pedagogic, metoda este fascinantă. Toate conceptele teologice dificile și abstracte nu sunt doar afirmate, dar și ilustrate prin acțiuni și evenimente din lumea reală. Astfel, conceptele teologice pot fi înțelese cu ușurință și de cei mai învățați, și de cei mai puțin învățați. Oricum, este fascinantă corespondența dintre teologie și istorie și este important să subliniem că Biblia nu este unitară doar în ce privește conținutul, dar și în ce privește aspectul pedagogic și modul de comunicare.

Deci, autorii Bibliei nu și-au propus să scrie o carte de istorie, ci s-au folosit de anumite evenimente istorice pentru a prezenta anumite concepte și idei despre Dumnezeu și planul Său de restaurare prin Mesia. Și nu se repetă mereu aceleași idei inițiale. Ci acestea sunt dezvoltate și mereu se adaugă idei și concepte noi care le completează pe primele. Este fascinant cum fiecare carte descoperă NOI lucruri despre Dumnezeu și planul Său. Și este fascinant cum aceste NOI elemente nu contrazic pe cele vechi. Și este fascinant cum acestea le dezvoltă și completează pe cele vechi. Și este fascinant cum primele concepte le pregătesc pe următoarele.

4000 î.H.

Într-un act pedagogic, ordinea predării este esențială. Nu poți preda ecuații de gradul I unor copii care nu știu adunarea și scăderea.

Dacă analizăm ordinea în care sunt prezentate în Biblie conceptele teologice, care zugrăvesc caracterul lui Dumnezeu și planul Său de restaurare, descoperim că ele sunt așezate într-o ordine ideală pentru ca cineva să le înțeleagă corect. Schimbarea ordinii ar aduce confuzie. Să ne uităm la primele astfel de concepte din cărțile Genesa și Exod: creație, cădere, Evanghelia în miniatură, îndreptățirea prin credință (Avraam), relația dintre sămânța istorică (Israel) și sămânța spirituală (cei ce au credința lui Avraam: Isaac, Iacov și Iosif), răscumpărarea din Egipt prin sângele Mielului Pascal, relația cu Dumnezeu definită prin ascultare de Legea de la Sinai, Dumnezeu revelându-Se în Cortul Întâlnirii, etc. Ordinea este esențială. Ne aducem aminte cât de important este pentru Pavel (vezi Galateni, capitolul 3) că Scriptura ne vorbește despre îndreptățirea prin credință înainte de darea Legii. Și exemplele pot continua.

Dar nu doar că aceste concepte teologice sunt așezate din punct de vedere pedagogic într-o ordine perfectă, dar, în cadrul prezentării conceptelor, de la început găsim elemente care pregătesc introducerea conceptelor ulterioare. Ne aducem aminte din Evrei capitolul 7 ce important este să-l găsim pe Melhisedec înainte de darea Legii Levitice la Sinai. Apariția neașteptată a lui Melhisedec are un rol foarte important și pregătește scrierea psalmului 110 de către David, psalm care-l prezintă pe Mesia ca Preot după rânduiala lui Melhisedec și nu după rânduiala lui Avraam. Deci, în cadrul descrierii conceptelor inițiale, descoperim elemente care aparent nu au nici un rost. Însă, după sute de ani, este introdus un nou concept față de care acele elemente ce păreau “nelalocul lor” au o relevanță maximă.

Și ce este dumnezeiesc este că toate aceste concepte nu sunt scrise de un singur autor, ci de autori diferiți de-a lungul a 1500 de ani de istorie. Este ca și cum Moise ar fi știut ce avea să scrie David peste 500 de ani, și ca și cum David ar fi știut ce avea să scrie Ieremia peste alți 500 de ani, ș.a.m.d.

Și toată această minune a unității și armoniei revelației progresive atinge punctul culminant în Noul Testament și în legătura complexă și desăvârșită dintre Noul și Vechiul Legământ. Atâtea profeții și concepte teologice pregătesc venirea lui Mesia. În Vechiul Testament descoperim cum Dumnezeu ne prezintă în mod progresiv portretul lui Mesia și natura lucrării Sale.

Acest portret se regăsește în mod desăvârșit în Isus, fiul lui Iosif, despre a cărui viață și lucrare ne-au relatat martori oculari care L-au cunoscut personal pe Isus. Și este absolut minunat să descoperim cum elemente aparent fără rost din Vechiul Testament și profeții neclare capătă sens și înțeles atunci când le privești prin intermediul vieții pământești a lui Isus. Este ca și cum scriitorii Vechiului Testament știau în amănunt ce avea să facă și să predice Isus peste sute de ani.

Am putea dezvolta acest subiect la nesfârșit. Dar voi mai sublinia doar câteva idei. O primă idee pe care o am în minte este legată de specificul fiecărei cărți a Bibliei și a modului desăvârșit în care aceste cărți se echilibrează și se completează între ele. Cum spuneam, o nouă carte din Biblie nu înseamnă o simplă repetiție a vechilor concepte teologice. Nu, fiecare carte are concepte specifice care le completează și le echilibrează pe celelalte. Scoaterea unei singure cărți din Biblie o duce la dezechilibru și la o mai mică înțelegere a celorlalte. Este un echilibru perfect. Nu poți scoate nimic, nu poți adăuga nimic. La început, nu prea înțelegeam rostul cărții Cântarea Cântărilor. Dar apoi, mi-am dat seama de importanța ei indispensabilă. Fără ea,

percepția noastră asupra sexualității și romantismului din viața de cuplu ar fi profund distorsionată. Și iarăși, exemplele pot continua.

Acest nou argument l-am descoperit singur în urma a 8 ani de studiu consecvent. Scriptura mi-a revelat noi argumente în favoarea ei!

Și, în al doilea rând, cu cât mai studiez o carte din Scriptură, cu atât descopăr că armonia despre care vorbesc este mult mai minunată și mai armonioasă și “mai perfectă” decât mi-am putut-o imagina. Armonia pe care a gândit-o Dumnezeu este dincolo de imaginația mea!

Acest argument este fundamental și are o forță proporțională cu implicarea în studiu a fiecăruia. Cu cât studiezi mai mult, cu atât ești mai copleșit de armonia Bibliei. Și nu trebuie să forțezi pentru a găsi această armonie despre care ai auzit de la alții, nu trebuie să te străduiești și să faci compromisuri intelectuale pentru a demonstra că există. Nu, nici vorbă! Trebuie doar să studiezi Biblia cu răbdare și sinceritate, și ea va fi cea care te va surprinde mereu cu noi și noi armonii la care nu te-ai gândit niciodată și pe care nu puteai să ți le imaginezi că există. Nu este deci vorba de autoîmplinirea unei profeții despre Scripturi, ci despre descoperirea progresivă a unei armonii care există și care nu putea fi concepută de un om! Cine are urechi de auzit, să audă.

f) Profeții care s-au împlinit în istorie

Am dezvoltat mai mult argumentul e), pentru că este cel mai important. În continuare, vom trece în revistă și alte argumente însă fără a mai insista așa de mult asupra lor.

Cu siguranță că un alt argument important este acela al numărului imens de profeții care s-au împlinit în istorie. Știm cu toții că Vechiul Testament vorbește foarte mult despre Imperii, împărați și tot felul de evenimente istorice. El cuprinde de asemenea o mulțime de profeții privind destinul națiunii Israel și destinul națiunilor și Imperiilor din bazinul mediteranean. Într-adevăr, în Vechiul Testament descoperim tot felul de profeții despre ridicarea și coborârea unor națiuni, despre ascensiunea neașteptată și sfârșitul neașteptat al unor mari națiuni, despre rolul unor împărați în istorie, despre pedepsirea unor cetăți foarte puternice. Și este uimitor să descoperi cum aceste profeții s-au împlinit cu o exactitate uimitoare în istorie.

Cartea Isaia și cartea Daniel ne oferă un bun exemplu în acest sens. Cartea Isaia a fost scrisă în jurul anului 700 când puterea se afla la Imperiul Asirian. În ea găsim profeții despre evenimente petrecute în jurul anilor 586-539: ascensiunea Imperiului Babilonian, înălțarea lui Nebucadnețar, ducerea lui Iuda în robia babiloniană, căderea Imperiului Babilonian și ridicarea Imperiului Medo-Persan, întoarcerea lui Israel din robie și edictul lui Cir pentru rezidirea Templului.

Cartea Daniel a fost scrisă în jurul anului 540. Însă, în ea găsim profeții despre o perioadă mare de timp (540-165 î.H.): căderea Imperiului Medo-Persan, ridicarea Imperiului Grec prin Alexandru Macedon, divizarea Imperiului Grec în patru Imperii, lupta sângeroasă a acestora pentru supremație, ocuparea Israelului de către Antioh Epifanes, încercarea de grecizare a Israelului și prigonirea celor credincioși. Ce ne frapează în cartea Daniel este mulțimea detaliilor cu privire la evenimentele viitoare. Această mulțime de detalii i-a făcut pe unii să nege că această carte a fost scrisă înainte de anul 300 î.H. Logica lor: “Este prea de tot ca cineva să scrie cu sute de ani cu atâta precizie evenimente istorice atât de neașteptate și imprezvizibile.” Într-adevăr, aceasta a fost soluția pe care a găsit-o conștiința celui necredincios pentru a respinge acest argument al profețiilor împlinite. Însă este interesant că Daniel profetește și despre stârpirea

Unsului și despre dărâmarea Templului și a Ierusalimului ce va urma după aceasta. Aici nici chiar cei răuvoitori nu prea mai au ce să obiecteze.

Într-adevăr, dacă profețiile făcute cu privire la evenimente ce s-au împlinit înainte de nașterea lui Hristos au tot fost contestate, profețiile cu privire la Mesia sunt foarte greu de contestat. Toți cercetătorii recunosc că întreg Vechiul Testament a fost scris măcar cu vreo 300 de ani înainte de nașterea lui Isus. Or, numărul profețiilor pe care le împlinește Isus este impresionant. Precizia acestor profeții, detaliile avute în vedere lasă cu gura căscată chiar pe un ateu împotrivor. Contraargumentul clasic (“profețiile” au fost scrise de fapt după ce au avut loc evenimentele) nu mai este susținut de nimeni în ce privește numărul imens de profeții care-L privesc pe Isus (locul nașterii, pregătirea lucrării Sale de către Ioan Botezătorul, etc.)

Cu toate acestea, cei care nu vor să creadă a trebuit să inventeze un contraargument. Acesta suna ceva de genul: personajul din Evanghelie (Isus) este un personaj fictiv construit de câțiva evrei foarte inteligenți în așa fel încât să se potrivească cu profilul lui Mesia scris în Vechiul Testament. Dar acest argument nu poate sta în picioare. Isus este recunoscut ca personaj istoric și răstignirea Sa ca un eveniment istoric real. Apoi, conținutul Evangheliilor a fost scris pornind de la relatarea unor martori oculari. Ba mai mult, Evangheliile au circulat în primul secol și au fost scrise pentru contemporanii lui Isus, pentru cei care au văzut cu ochii lor cele relatate în Evanghelii.

Cu siguranță că Evangheliile scrise înainte de 70 d.H. nu ar fi avut un asemenea succes dacă ar fi susținut cu atâta înverșunare veridicitatea unor evenimente pe care nimeni dintre contemporani nu le-a văzut.

Ba mai mult, în Vechiul Testament sunt și profeții neclare, al căror conținut pare de neînțeles. Ei bine, viața lui Isus întărește aceste profeții, le umple de claritate și înțeles. Astfel, uneori sunt situații în care profețiile clarifică aspecte din viața lui Isus, dar sunt și situații în care viața lui Isus clarifică profeții mai dificile. Or, dacă prima armonie (profeții -> Mesia) ar fi putut fi rodul unor impostori geniali, a doua armonie (Mesia -> profeții) ar fi fost dincolo de puterea intelectuală a acestora.

Ba și mai mult: Vechiul Testament conține profeții despre faptul că evreii Îl vor respinge fără temei pe Mesia pentru o perioadă de timp și că în această perioadă de timp vestea despre acest Mesia va ajunge la Neamurile îndepărtate și va cutremura și schimba aceste Neamuri. Niște impostori poate ar fi putut scrie patru cărți despre un personaj fictiv Isus, a cărui viață să se potrivească cu niște profeții din vechime, dar oare ar fi putut controla o istorie de 2000 de ani și ar fi putut determina reacția lui Israel și a întregii umanități cu privire la acest Isus?

Profețiile împlinite demonstrează că Biblia a fost inspirată de un Dumnezeu Atotputernic și Atotștiutor, care ține istoria în căușul palmelor Lui și cunoaște orice detaliu din viitor. Cine are urechi de auzit, să audă.

g) Superioritatea Bibliei față de celelalte cărți “inspirate”

Mai sunt și alte religii care susțin existența unor Scripturi inspirate. Religia musulmană și Coranul reprezintă un bun exemplu în acest sens. Mai există Scripturi hinduse, Scripturi budiste, Cartea lui Mormon, etc. Puse alături de Biblie, acestea pălesc într-o singură secundă. Comparându-le, observăm că Biblia este cea mai credibilă și este mult mai legitim ca ea să susțină că este Cuvântul lui Dumnezeu. Până acum am discutat despre veridicitatea istorică a Bibliei, zgomotul din jurul Bibliei, afirmațiile cu privire la Sine, unitatea teologiei biblice,

unitatea și armonia revelației progresive, profețiile împlinite. La toate aceste capitole, Biblia câștigă “meciul” cu celelalte “Scripturi” cu o diferență astronomică de scor.

Să luăm doar un singur exemplu: să-L comparăm pe Isus cu Mahomed, Biblia cu Coranul. Isus apare ca un Mesia despre care Vechiul Testament a tot vorbit 1500 de ani și împlinește toate profețiile din Vechiul Testament. Mahomed apare fără o legitimare prealabilă, și tot Coranul este scris după lucrarea lui prin secolele VII-VIII d.H. E mică sau mare diferența de credibilitate? Să comparăm profilul moral al lui Isus și cel al lui Mahomed. Isus Își iubește vrăjmașii și moare pentru mântuirea lor, pentru ca fiii pierduți să se întoarcă în casa Tatălui, într-o relație personală și eternă cu un Dumnezeu personal. Mahomed cucerește teritorii cu sabia în mână și le cere discipolilor să facă același lucru, promițându-le că Dumnezeu îi va răsplăti în Paradis cu munți de pilaf și cu haremurile cerești. Sesizați vreo mică diferență?

În comparație cu celelalte “Scripturi”, Biblia este cea mai autorizată pentru a concura pentru titlul de: “Cuvânt inspirat al lui Dumnezeu”.

h) O filosofie vrednică de un Dumnezeu infinit!

Dacă o carte este revelația unui Dumnezeu Creator, Atotputernic, Atotînțelept și Infinit, atunci conținutul acelei cărți trebuie să oglindească măreția unui asemenea Dumnezeu! Adevărată sau nu (vorbesc ca un nebun), vă pot spune însă că Biblia este vrednică de un Autor infinit de mare! Sunt fascinat de înălțimile moralității biblice, sunt copleșit de frumusețea Dumnezeului descris în ea, sunt uimit de înțelepciunea planului de restaurare a umanității descrise în ea, sunt plin de admirație față de logica răspunsurilor cu privire la probleme complexe filosofice controversate: existența răului în lume, suferința, dualitatea omului, etc.

Nu am timp să dezvolt aceste subiecte (mi-ar trebui pe puțin câțiva ani), dar cei care au studiat măcar un pic Scriptura știu la ce mă refer. Să amintesc totuși câteva lucruri...

Iubirea vrăjmașului...ce poruncă! Unde mai găsim această poruncă, această înălțime morală! Ceilalți scriitori ai umanității nici măcar nu și-au putut imagina un asemenea posibil comportament. Agape! Dragostea totală și necondiționată, dragostea gata să se jertfească pentru vrăjmașii ei de moarte! O, gânditori și filosofi și moraliști ai acestui veac, unde vă este înțelepciunea, unde vă este imaginația? Și Biblia nu ne oferă doar porunca, ci și motivația: Dumnezeu care a murit în locul nostru și care a murit și pentru vrăjmașii noștri. Dumnezeu să moară în locul celor păcătoși! Nici o filosofie sau vreo religie nu a putut să emită această idee. Este dincolo de imaginația omului, limitată de egoismul și răutatea lui. Am putea vorbi la infinit despre pilda fiului risipitor, despre învierea trupului, despre speranța pe care o oferă creștinismul umanității, despre victoria prin cruce a lui Dumnezeu asupra lui Satan, despre dragostea și dreptatea lui Yahwe, despre suferință, singura cale spre slavă, despre...despre...

În fața acestor idei, mintea mea nu poate să nu recunoască divinul, să nu simtă o inspirație de dincolo de om. Adevărată sau nu, Biblia descoperă o filosofie pe care un pământean nu ar fi putut-o scrie.

i) Resurse psihologice perfecte, beneficii psihice unice!

Dacă autorul Bibliei este Însuși Creatorul, atunci conținutul Bibliei trebuie să trădeze faptul că Autorul cunoaște extrem de bine ființa umană. Și Biblia nu vorbește doar despre Dumnezeu, ci și despre OM. Am terminat o facultate de psihologie, și în curând voi termina și un

master în psihologie, și pot depune mărturia că Biblia a fost cea care m-a ajutat să înțeleg ființa umană mai mult decât orice altă carte sau curs.

Și iarăși pot depune mărturie că Biblia este cel mai bun manual de psihoterapie. Acest argument pare de natură experiențială, dar nu mă refer la echilibrul psihologic al celui ce crede cuvintele Bibliei. Am însă în vedere o analiză logică a resurselor psihologice puse la dispoziție de Biblie. Urmează să analizăm mai târziu eficiența lor practică.

Ideea este că Biblia îți propune un set de răspunsuri la întrebările fundamentale ale omului, îți oferă o viziune unică despre om, Univers, Dumnezeu. Dacă cineva acceptă acest sistem de gândire, din punct de vedere teoretic obține un echilibru psihologic, pe care o persoană care respinge Biblia nu-l poate atinge oricât s-ar strădui.

Problema sensului vieții, frica de moarte, o boală incurabilă, un serviciu monoton și plictisitor, instabilitate socială, nedreptatea socială, pierderea cuiva drag, sentimentele de vinovăție sunt doar o parte din factorii care distrug echilibrul psihologic al unei persoane. La toate aceste probleme Biblia oferă răspunsuri profunde, pe care, dacă le crezi, cu siguranță treci mult mai bine prin ne cazuri decât dacă le ignori.

Fiecare dintre noi își construiește un sistem de credințe și tot felul de mecanisme de apărare pentru a face față greutăților vieții. La o analiză atentă, sistemul de credințe propus de Biblie este în mod clar cel mai eficient.

Fie cei 40 de autori, care au redactat Biblia au fost toți niște psihologi geniali, fie Creatorul (Cel care a creat psihicul și știe cel mai bine cum funcționează) i-a inspirat pe toți aceștia.

j) Principiul clarității ascunse

Acest argument se apropie foarte mult de experiență, de experiența studiului biblic. El este foarte relevant pentru cei care l-au experimentat în studiu și poate fi provocator pentru începătorul în studiul Scripturii.

Este iarăși un lucru pe care l-am descoperit singur, studiind Scriptura. Despre ce este vorba? Se referă la mesajul pe care îl transmite un pasaj din Scriptură. Când citești un pasaj din Scripturi observi de la început câteva idei pe care a vrut să le comunice autorul. Dar dacă studiezi cu interes acel pasaj, descoperi și alte idei, deosebit de profunde, pe care autorul a vrut să le transmită. Este ca și cum cineva în mod intenționat a ascuns aceste idei mai deosebite, doar ca cei perseverenți să le descopere. Dar ce este fascinant este că, atunci când le descoperi, ele sunt așa de clare în text, încât te întrebi cum de nu le-ai văzut de prima dată. Deci, aceste idei nu se scaldă în confuzie, în obscuritate, în tot felul de cifruri complicate. Atunci când ies la lumină din text, ies cu toată claritatea și îți dai seama că nu este vorba de o speculație sau doar de o ipoteză personală. Ideile sunt așa de clare încât ești sigur că este vorba de ideile pe care Autorul a intenționat să le comunice. Și aceste idei se armonizează tot timpul cu primele observații, făcute la prima lectură.

Este ca și cum ai admira un tablou și ai sesiza câteva detalii importante (un copac, un castel). Dar după o analiză mai atentă, vezi cu claritate și alte elemente: oameni în castel, păsări în acel copac. Aceste noi elemente sunt foarte clare încât ești sigur că ele au fost puse acolo de pictor și nu sunt rodul imaginației tale. Și sunt așa de evidente încât te întrebi cum nu le-ai văzut de prima dată.

Așa este toată Scriptura. Cei care au scris-o sunt niște genii literare. Cred că este ceva mai mult decât genialitatea umană. Cum poți să ascunzi anumite semnificații și totuși ele să fie atât de clare în text? Cred că Dumnezeu poate face acest lucru, dar mă îndoiesc că un om ar putea.

k) Infinitatea Bibliei

Acest argument se leagă de cel anterior, pe care-l completează. Dacă Dumnezeu este Infinit, atunci este logic să cred că, dacă El a scris o carte, aceasta poartă amprenta Infinității Sale. Studiez cu pasiune de 11 ani Biblia și pot depune mărturia că este o carte ale cărei profunzimi tind spre infinit. Mereu și mereu idei noi, armonii noi, conexiuni noi. Să studiezi o viață o carte și să nu te plictisești este mare lucru. Dar nu numai că nu m-am plictisit în acest deceniu, dar studiul devine de la an la an din ce în ce mai fascinant, mai atractiv, mai îmbelșugat în descoperiri și provocări noi.

Nu este vorba de o cunoaștere de genul: cunosc conținutul și apoi insist asupra detaliilor. Nu, ci este o cunoaștere în care mereu se deschid noi orizonturi la care nu m-am gândit niciodată. Impresia pe care o trăiesc este aceea de a coborî în adâncul unui ocean și cu cât cobori mai mult, cu atât conștientizezi că fundul oceanului este și mai departe decât ți-ai închipuit tu. Cu cât cunosc mai mult din Biblie, cu atât îmi dau seama cât de puțin cunosc și cât de mult mai am de explorat.

Biblia este cu certitudine o fereastră spre Infinit. Și aceasta fără să forțezi. Nu trebuie să te chinui să inventezi observații noi și interpretări noi, ci trebuie doar să studiezi cu consecvență și noutatea te va invada cu putere și te va lăsa fără grai.

Doar un Dumnezeu Infinit putea cuprinde infinitul într-o carte: 1000 și ceva de pagini!

CONCLUZII

Aceste rânduri le-am așternut pe hârtie pentru cei ce cred deja că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Ele au rolul de a le întări această credință și de a-i învăța cum să răspundă altora la întrebarea: „De unde știi că Biblia este adevărată? N-au scris-o niște oameni?” Eu nu am făcut decât să trec în revistă un număr de argumente preponderent raționale. Fiecare argument poate (și trebuie) să fie dezvoltat mai mult. Eu am dat doar niște „capete de fir” pe care apoi fiecare să le dezvolte printr-un studiu individual și o documentare intensă. Poate într-o zi voi face acest lucru într-o carte dedicată doar acestui subiect.

Aceste rânduri pot însă să fie folositoare și unei persoane cercetătoare de adevăr, care încă nu crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Ele pot reprezenta o imensă provocare. Dacă te numeri printre aceștia, poți recunoaște următorul lucru: chiar dacă Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ea este o carte genială ce merită citită. Te provoc s-o citești cu sinceritate. Și sunt convins că, dacă Dumnezeu a scris-o, El Însuși va avea grijă să-ți ofere argumentele necesare pentru a te convinge de autenticitatea ei. Dar provocarea este prea mare pentru a rămâne nepăsător. Oricum te anunț că șirul de argumente, care are menirea să te provoace să cauți și să cercetezi, nu s-a încheiat. Suntem de-abia la jumătatea drumului. Urmează argumentele de natură experiențială. Ele reprezintă dovezi empirice și verificabile de către oricine cu privire la conținutul îndrăzneț al Bibliei. Deci, înainte de a trage o concluzie, mai fă-ți puțin timp și citește și următoarele pagini.